

ни хаљине своје на се, па иди на гумно; али да не дозна за те човјек докле не једе и не напије се.

4. Па кад летне, запамти мјесто гдје летне, па онда отиди и дигни покривач с ногу његовијех, те лежи ондје; а он ће ти казати шта ћеш радити.

5. А Рута јој рече: што ми тод кажем, учинићу.

6. И отиде на гумно и учини све што јој заповиједи снекрва.

7. А Воз једваши и пивши и прове- салниши се отида те леже код стога; а она дође полако, подиже покривач с ногу његовијех и леже.

8. А кад би око по ноћи, траже се чобреж и обрну се, а гле, жена лежаше код ногу његовијех.

9. И он јој рече: ко си? Одговори: ја сам Рута слушкиња твоја; рашири крило своје на слушкињу своју, јер си ми осветник.

10. А он рече: Господ да те благослови, вћери моја; ова потоња милост коју ми показујеш већа је од прве, што нијеси тражила младиња, ни сиромашна ни богата.

11. За то сада, вћери моја, не бој се; што год речеш учинићу ти; јер зна дијело место народа мојега да си поштена жена.

12. Јест истина, ја сам ти осветник; али има јоште ближи од мене.

13. Преноћи ондје; па сјутра ако те хтједоде узети, добро, нека узме; ако ли те не хтједоде узети, ја ћу те узети, тако жив био Господ! Спавај до јутра.

14. И она спава код ногу његовијех до јутра; по том уста док још не могаше човјек човјека распознати, јер Воз рече: да се не дозна да је жена долазила на гумно.

15. И рече: дај отргав који имаш на себи; и држи га. И она га подржа, а он јој измјери шест *мерина* јечма, а напшти јој и она отиде у град.

16. И дође саскрви својој, која јој рече: шта би вћери моја? А она јој каза све што јој учини онај човјек.

17. И рече: овајех шест *мерина* јечма даде ми, јер ми рече: немој се вратити права к саскрви својој.

18. А она јој рече: почеквај, вћери моја, док дознаш како ће изаћи; јер

онај човјек не ће се смирити док не сарши стар данас.

ГЛАВА 4.

А Воз изида на врата градска, и сјде ондје. И гле, наиђе овај осветник, за којегта Воз говорише, и рече му Воз: ходи овамо, сједи ондје. И он дође и сјде.

2. По том узе Воз десет људи између старешина градских и рече: посредајте овајде. И посредаше.

3. Тада рече оному осветнику: њиу која је била брата нашета Елимелеха продава је Нојемина, која се вратила из земље Моавске.

4. За то рекох: да јављм теби, и кажем ти: узми њиу пред овима што сједе ондје и пред старешинама народа мојега: ако ћеш откупити, откупи; ако ли не ћеш откупити, кажи ми да знам; јер осам тебе нема другога који би откупио, а послаје тебе идем ја. А он рече: ја ћу откупити.

5. А Воз рече: у који дан узмеш њиу из руке Нојеминине, треба да узмеш и Руту Моавку жену умрлога, да поштинеш име умрлому у напљедству његову.

6. Тада рече онај осветник: не могу откупити, да не раснем својета напљедства; откупи ти што би требало да ја откупим, јер ја не могу откупити.

7. А бијаше од старине обичај у Израљу о откупљивању и промовивању, да би свака ствар била тврда, да један изује обућу своју и да друго- му, и то бијаше свједоца у Израљу.

8. Кад дакле онај осветник рече Возу: узми ти, изу обућу своју.

9. А Воз рече старешинама и свему народу: ви сте свједоци данас да сам откупио из руке Нојеминине што је год било Елимелехово и што је год било Хелеоново и Маоново;

10. И да сам узео за жену Руту Моавку жену Маонову да подигнем име умрлому у напљедству његову, да не би погинуло име умрлому међу браћом његовом и у мјесту његову; ви сте свједоци данас.

11. И сав народ који бијаше на вратима градским и старешине рекосе: свједоци смо; да да Господ да жена која долази у дом твој буде као Рахи-

ља и Дина, које обе сяздале дом Израљев; богати се у Египти, и прослави име своје у Вилдејему!

12. И од сјемена које ти Господ дао те жене, да постане дом твој као дом фареса којегта роди Тамара Јудин.

13. И тако узе Воз Руту и би му жена, и он леже с њом, и Господ јој даде те за трудње, и роди сина.

14. И рекосе жене Нојемини: да је благословен Господ који те није оставио данас без осветника, да се име његово слави у Израљу!

15. Он ће ти уштити душу и биће потпора старости твојој, јер га роди снаха твоја која те љуби и која ти је боља него седам синова.

ПРВА КЊИГА САМУИЛОВА

КОЈА СЕ ЗОВЕ И ПРВА КЊИГА О ЦАРЕВИМА.

ГЛАВА 1.

Бијаше један човјек из Раматајим-Софима, из горе Јефероме, којему име беше Елкана син Јеровам, сына Елимва, сына Сувова, Ефрајанин.

2. И имаше двије жене, једној бише име Ана а другој Фениа; и Фениа имаше дјете, а Ана немаше дјете.

3. И бијаше тај човјек сваке године из својета града да се поклони и принесе жртву Господу над војскама у Силому; а ондје бијаху два сина Илијана, Овније и Финес, свештеници Господњи.

4. И један дан кад Елкана принесе жртву, даде Фенини жени својој и свијем синовима њезинијем и кћерима њезинијем по дио.

5. Али пак даде два дијела, јер љубљаше Ану, а ноу Господ бијаше загнурио материцу.

6. И протривнија је њезина врло привљаше пркосећи јој што јој Господ бијаше заговорно материцу.

7. Тако чиваше Елкана сваке године, и Ана кофаше у дом Господњи, а она је цвјетљаше, те плакаше и не јеђаше.

8. А Елкана муж њезин рече јој једном: Ана, за што плачеш? и за што не једеш? и за што је срце твоје невесело? Нијесам ли ти ја бољи него десет синова.

16. И узе Нојемина дијете, и метну га на крило своје, и бреше му дадиња.

17. И сусједе надјеше му име говорени: роди се син Нојемини, и прозваше га Овид. Он би отац Јесеја оца Давида.

18. А ово је племе Фаресово: Фарес роди Есрома;

19. А Есром роди Арама; а Арам роди Аминадава;

20. А Аминадав роди Насова; а Насон роди Салмона;

21. А Салмон роди Воа; а Воз роди Овида;

22. А Овид роди Јесеја; а Јесеј роди Давида.

9. А Ана уста, по што једоше и пише у Силому; а Илије свештеник сједаше на столици на прагу дома Господњета.

10. И она тужна у срцу помоли се Господу плачући многу.

11. И заветова се говорићи: Господе над војскама! ако погледаш на мучу слушкиње своје, и опоменеш ме се, и не заборавиш слушкиње своје, него даш слушкињи својој мучко чедо, ја ћу га дати Господу докле је год жив, и бритва не ће пријети преко главе њетоне.

12. И кад се она дуго мољаше пред Господом, Илије мољаше на уста њезина.

13. Али Ана говорише у срцу својем. уста јој се само мицаху а глас јој се не чујаше; с тога Илије помисли да је пијана.

14. Иа јој рече Илије: докле ћеш бити пијана? отртрјезни се од вина својета.

15. Али Ана одговори и рече: није сам пијана, господари, него сам жена тужна у срцу; нијесам пила вина ни словита пића, него измјерах душу своју пред Господом.

16. Немој једначити слушкиње своје с неваљалом женом; јер сам од велике туге и жалости своје говорила до сада.

17. Тада одговори Илије и рече: иди

с миром; а Бог Израјљев да ти испуни молбу, за што си га молила.

18. А она рече: нека нађе слушкиња твоја милост пред тобом! Тада отиде жена својим путем, и једне, и лице јој не бјеше више као прије.

19. И сјутрадан уранише, и поклонили се Господу, и вратише се и дођоше кући својој у Рамат. И Елкана позна Ану жену своју, и Господ се помену ње.

20. И кад би пријеме по што Ана zatrudне роди сина, и нађе му име Самуило, јер, рече, испросих га у Господа.

21. По том пође овај човјек Елкана са свијем домом својим да принесе Господу годишњу жртву и зајвет свој.

22. Али Ана не пође, јер рече мужу својему: Докле одојим дијете, онда ћу га одвести да изиде пред Господа и остане ондје до вијека.

23. И рече јој Елкана муж њезин: чини како ти драго; остани Докле га не одојич; само да хоће Господ испунити ријеч своју. И тако жена оста, и дојаше сина својегу Докле га не одоји.

24. А кад га одоји, одведе га са собом узевши три телета и сеу бранаша и мјех вина, и уведе га у дом Господњи у Силому; а дијете бијаше још мало.

25. И заклаше теле, и доведоше дијете к Илму.

26. И она рече: чуј господару, како је жива душа твоја, господару, ја сам она жена која је стајала ондје код тебе молећи се Господу.

27. Молих се за ово дијете, и испуни ми Господ молбу моју, за што сам га молила.

28. За то и ја дајем њега Господу, Докле је год жив, да је дат Господу. И поклонили се ондје Господу.

ГЛАВА 2.

И Ана се помоли и рече: развесели се срце моје у Господу; подиже се рог мој у Господу; отворише се уста моја на непријатеље моје, јер сам радосна ради спасења твојега.

2. Нема светога као што је Господ; јер нема другога осим тебе; и нема створене као што је Бог наш.

3. Не говорите више поносито, и нека не излазе из уста ваших ријечи охоле; не мараху за принос Господњи.

јер је Господ Бог који све зна, и он удашава намјере.

4. Лук јунацима сломи се, и изнемогли опасаше се снагом.

5. Који бијаху сити, намају се за хљеб; а који бијаху гладни, нијесу видели; и вероткина роди седморо, а која имаше дјете, изнеможе.

6. Господ умија, и оживљује; спушта у гроб, и излази.

7. Господ сиромашни, и богати; понижује, и узвишује.

8. Сиромаша подиже из прака, и из буњипта узвишује убога да га посуди с кнезовима, и даје им да наслиједи пријесто славе; јер су Господњи темели земаљски, и на њима је основано васиљену.

9. Сачуваће поге милијех својих, а безбожници ће укнутити у мраку; јер својом снагом не ће човјек надјачати.

10. Који се супроте Господу, сагрђе се; на њих ће загрмјети с неба; Господ ће судити крајевима земаљским, и даће снагу цару својему, и узвисиће рог помазаннику својему.

11. По том отиде Елкана у Рамат кући својој, а дијете служаше Господу пред Илцијем свештеником.

12. А синови Илцијеви бијаху неваљали, и не знадијаху за Господа.

13. Јер у тијех свештеника бјеше обичај према народу: кад ко приношаше жртву, долажаше момак свештеников док се кухаше месо с виљшимама трокраким у руци,

14. И завађаше у суда, или у котлау, или у таву, или у лонац, и што се год набоде на виљшине узимаше свештеник. Тако чиняху свему Израјљу који долажаше у Силом.

15. Тако и прије него би запалили сало, дошао би момак свештеников, те би рекао човјеку који приношаше жртву: дај месо да испечем свештенику; јер ти не ћу примити меса кухана, него сирово.

16. Ако би му тада човјек одговорио: нека се прво запали сало, па онда узми што ти год душа жели; он би рекао: не, него дај сада, ако ли не даш, узеху сало.

17. И гријех онјих мадајба бијаше врло велик пред Господом, јер људи не мараху за принос Господњи.

18. А Самуило служаше пред Господом још дијете у ошлећу ланеном.

19. А мати му научила мали плашт и додесе му, и токо чинише снаге годније до старца у дому твојем.

20. А Илције благослови Елкану и жену његову говорећи: Господ да ти да порода од те жене за овога којегу ти је дала Господу! И отидоше у своје мјесто.

21. И Господ походи Ану, и она zatrudне и роди сина и двије кћери. А дијете Самуило растијаше пред Господом.

22. А Илције бијаше врло стар, и чу све што чиняху синови његови свему Израјљу, и како спваху са женама које долажаху гомилама на врата шатора од састанка.

23. И говораше им: за што то радите? јер чујем азе ријечи о вама од свега народа.

24. Немојте, дјето моја; јер није добро што чините; отпађујете народ Господњи.

25. Кад човјек згрјешити човјеку, судиће му судија; али кад ко згрјешити Господу, ко ће мољти за њ? Али не послушаше ова својета, јер Господ шапаше да их тобије.

26. А дијете Самуило растијаше и бијаше мло и Господу и људима.

27. Тада дође човјек Божиј к Илцију, и рече му: овако вели Господ: не јављах ли се дому она твојега, кад бијаху у Мисиру у кући Фарановој?

28. И изабрах га између свијех племена Израјљевјех себи за свештеника да приноси жртве на олтару мојем и да кади кадом и носи олдећак преда мном, и дадох дому оцу твојега све жртве огњене синова Израјљевјех?

29. За што гасите жртву моју и принос мој, воје сам заповједио да се приносе у шатору? и пашини синове своје већма него мене, да се гојште приноси са свијех приноса Израјљева народа којегу?

30. За то Господ Бог Израјљев каже: рекао сам докста: дом твој и дом она твојега служаше преда мном до вијек; али сада каже Господ: не ће бити тако, јер оне ћу поштовати који мене

поштују, а који мене презиру, биће прозреан.

31. Гле, идучи дани, кад ћу одсјећи теби руку и руку дому она твојега, да не буде старца у дому твојем.

32. И видијешш неволу у шатору мјесто свега добра што је Господ чинио Израјљу; не ће бити старца у дому твојем до вијека.

33. А кога од твојих не истрјебиш пред олгара својега, овај ће остати да ти чиле очи и да ти се пријеси душа; и сав подмадак дома твојега умираће у најбољим годинама.

34. И ово да ти је знак што ће доћи на оба сина твоја, на Фенија и Финеса: у један дан погинуће обојица.

35. А себи ћу подигнути свештеника вјерна, он ће радити по срцу мојему и по души мојој; и саздаћу му тврда дом, и он ће ходити пред помазанником мојим ввзда.

36. И ко остане од дома твојега, доћи ће да му се покљони за сребрн новац и за комад хљеба, и говориће: прими ме у каку службу свештеничку да имах комад хљеба.

ГЛАВА 3.

А дијете Самуило служаше Господу пред Илцијем; и ријеч Господња бјеше ријетеза у оно вријеме, и не јављаху се утваре.

2. Једном у то вријеме Илције лежаше на свом мјесту; а очи му почиваху тамвети те не могаше видјети;

3. И Самуило лежаше у дому Господњем гдје бијаше ковчег Божиј, и жипици Господњи још не бјеху погашени.

4. И видну Господ Самуила, а он рече: ево ме.

5. И притрча к Илцију, и рече му: ево ме, што си ме звао? А он рече: нијесам те звао, или лези. И он отиде и леже.

6. А Господ опет видну Самуила, и Самуило уста, и отиде к Илцију, и рече: ево ме, што си ме звао? А он рече: нијесам те звао, сине; или лези.

7. А Самуило још не познаваше Господа, и још му не бјеше јављена ријеч Господња.

8. Тада опет видну Господ Самуила трећи пут, и он уста и отиде к Илцију, и рече: ево ме, што си ме звао? Тада рече му: ево ме, што си ме звао? Тада рече му: ево ме, што си ме звао? А он рече: нијесам те звао, сине; или лези.

9. И рече Илије Самуилу: иди лежи; а ако те зовне, а ти реци: говори Господе, чује слауга твоја. И Самуило отиде, и леже на своје мјесто.

10. А Господ дође и стаде; и зовну као прије: Самуило! Самуило! А Самуило рече: говори, чује слауга твоја.

11. И рече Господ Самуилу: ево учиниу нешто у Израилу да ће збујати оба ука свакоме ко чује.

12. У тај љу дан учинити Илију све што сам говорио за кућу његову, од почетка до краја.

13. Јер сам му јавио да љу судити дому његову до вијека за нечашљивство, за које је знао да њим навлаче на се проклетство синови његови, па им није забрањено.

14. За то се заклек дому Илијену да се не ће очистити нечашљивство дома Илијева никаком жртвом ни приносом до вијека.

15. И Самуило снава до јутра, па отвори врата дома Господњег. Али се бојаше Самуило казати Илију за утвару.

16. А Илије зовну Самуила и рече: Самуило, спие! А он рече: ево ме.

17. А он рече: какве су ријечи што ти је казано? немој затијати од мене; тако ти учинио Бог и тако ти дођао, ако затијаш од мене што год што ти је казано.

18. И Самуило му каза све, и ништа не затијаш од њега. А он рече: Господ је, нека чини што му је воља.

19. А Самуило растијаше, и Господ бијаше с њим, и не пусти да падне на земљу ни једна ријеч његова.

20. И сав Израил од Дана до Вирсаве погна да је Самуило вјеран пророк Господњи.

21. И Господ се стаде опет јављати у Силову, јер се Господ јављаше Самуилу у Силову ријечу Господњом.

ГЛАВА 4.

И што рече Самуило, зби се свему Израилу. Јер Израил изиде на војску на Филитеје, и стадоше у обко вод Езева, а Филитеји стадоше у обко у Афеку.

2. И Филитеји се уврсташе према Израилу, и кад се отвори бој, разбише Филитеји Израилца, и изгибе их у боју у пољу око четири тисуће људи.

3. И кад народ дође у обко, рекосе старјешине Израелске: за што нас догнаше разби Господ пред Филитејима? да донесемо из Силова ковчег зајвјета Господњег, да буде међу нама и избави нас из руку непријатеља наших.

4. И народ посла у Силов да донесу одаше ковчег зајвјета Господа над војскама, који сједи на херувимима; а бијаху одаше код ковчег зајвјета Господњег два сина Илијева, Офније и Финес.

5. А кад дође ковчег зајвјета Господњег у обко, повика сав Израил од радости да земља зајвјета.

6. А Филитеји чувши веселу вику рекосе: каква је то вика весела у околу Јеврејском? И разумјеше да је дошао ковчег Господњи у обко њихов.

7. И ушлаше се Филитеји кад рекосе: Бог је дошао у обко. И говорашу: тешко нама! јер то није бивало прије.

8. Тешко нама! ко ће нас избавити из руку тијех силнијех богова? то су богови што побие Мисирце у пустињи свакојаким муклама.

9. Охрабрите се, и будите људи, о Филитеји! да не служите Јеврејима као да, и удрице.

10. И Филитеји ударише, и Израелци се опет разбихе и побегоше к паторима својим; и бој беше врло велик, јер паде из Израилца тридесет тисућа прешака.

11. И ковчег Божји би отет, и два сина Илијева Офније и Финес погибоше.

12. А један између синова Венјаминоних побјеже из боја, и дође у Силов исти дан раздртијех хаљина и главе посуте прахом.

13. И кад дође, гле, Илије сјеђаше на ступици у крају пута погледајући; јер срце његово бијаше у страху за ковчег Божји. И дошав онај човјек у град ка за гласе, и стаде вика света града.

14. А Илије чувши вику рече: каква је то вреса? И човјек брже догуча да јави Илију.

15. А Илију бијаше деведесет и осам година, и очи му бијаху потамњеле, те не могаше видјети.

16. И рече човјек Илију: ја идем из боја, утекох данас из боја. А он рече: шта би, спие?

17. А гласник одговарајући рече: побјеже Израил испред Филитеја, и изгубише много народа, и оба сина твоја погибоше, Офније и Финес; и ковчег Божји отет је.

18. А кад спомену ковчег Божји, паде Илије са ступице наунаоко код врата, и сломи врат и умрије, јер бијаше човјек стар и тешак. Он би судија Израилу четрдесет година.

19. А снаха његова, жена Финесова, бијаше трудна и на том доба, па чувши глас да је ковчег Божји отет и да јој је погинуо свекр и муж, сави се и породила, јер јој дођоше болови.

20. И кад умрараше, рекосе јој које стајашу код ње: не бој се, родила си сина. Али она не одговори, ниги хвајаше за то.

21. Нето дјетету надје име Икавод говораша: отиде слава од Израилца; јер ковчег Божји би отет, и свекр јој и муж погибоше.

22. За то рече: отиде слава од Израилца; јер би отет ковчег Божји.

ГЛАВА 5.

А Филитеји узаше ковчег Божји, и однесоше га Езева-Езера у Азот. И узевши Филитеји ковчег Божји унесоше га у дом Дагонов, и намјераше га у дом Дагонов, и намјераше га у дом Дагонов.

3. А сјутрадан кад усташе Азољани рано, а то Дагон лежаше ничице на земљи пред ковчегом Господњим; и они узаше Дагона и метнуше га опет на његово мјесто.

4. А кад сјутрадан рано усташе, гле, опет Дагон лежаше ничице на земљи пред ковчегом Господњим, а глава Дагона и обе руке одсјечене бијаху на прагу; само труп од Дагона бреше остало.

5. За то свенгенци Дагонови и који год улазе у дом Дагонов не стају на праг Дагонов у Азоту до данас.

6. Тада отежа рука Господња Азољанима, и мораше их и удараше их пуљавима у Азоту и међама његовијем.

7. А кад Азољани видјаше шта је, рекосе: да не стоји код нас ковчег Бога Израилца; јер је рука његова тешка над нама и над Дагоном богом нашим. И послаше, те сабраше к себи све кнезове Филитејске, и рекосе им: шта отидоше?

ГЛАВА 6.

И бијаше ковчег Господњи у земљи Филитејској седам мјесеца.

2. Тада дозваше Филитеји свештенике и враче, па им рекосе: шта ћемо чинити с ковчегом Господњим? научите нас како ћемо га послати натраг на његово мјесто.

3. А они рекосе: ако ћете натраг послати ковчег Бога Израилца, не шаљите га празна, него уза њ подајте принос за гријех; тада ћете осудавити и дознаћете за што се рука његова није одмакала од вас.

4. А они рекосе: какав ћемо му дати принос за гријех? А они рекосе: прима броју кнежевина Филитејских пет заатријех пуљева и пет заатријех мисирца; јер је зло једнако на свјена вама и на кнезовима вашим.

5. Начините дакле саине од својих пуљева и саине од мисирца који кваре земљу, и подајте славу Богу Израилцу. Може бити да ће улапати руку своју над вама и над боговима вашим и над земљом вашином.

6. И за што бисте били упорна срца као што бијаху упорна срца Мисирци и Фараон? и по што учини чудеса на њима, еда ли их тада не пустише, те отидоше?

7. За то начините једна кола нова, и узмите двије краве дојилнице, на којима још није био јарам, на упрегните краве у кола, а телад њихову одведите од њих кући.

8. Па узмите ковчег Господњи и метните га на вода; а заграда златне што ћете му дати за гријех метните у ковчег покрвај њега, и пустите га нека иде.

9. И гледајте: ако пође путем у Вет-Семес, он нам је учинио ово велико зло; ако ли не пође тако, онда ћемо знати да нас се није дохватила рука његова, него нам се догодило случајно.

10. И учините тако они људи; и узеште дрине краве дојилнице упрегшите их у кола, а телад њихову затворите код куће.

11. И метнуше ковчег Господњи на вода, и мали ковчезиј с млишма златнијем и с сликама својих шљеза.

12. И повоше краве право путем у Вет-Семес, и једнако иђаху истијем путем мучући и не сврћући ни на десно ни на лијеву; а кнезови филистјејски иђаху за њима до међе Вет-Семесе.

13. А Вет-Семешани жњаху пшеницу у долини, и подигаши очи своје видјеше ковчег, и обрадоваше се видјети га.

14. И добоше кола на њиву Исуса Вет-Семешанина, и стадоше оадјје. А бјядне ондје велике камен; и испијенаше дрва од кола, и принесоме оне краве на жртву палјеницу Господу.

15. А Левити снимиши ковчег Господњи и ковчезиј што бјеше покрај њега, у којем бјяху заграда златни, и метнуше на онај велики камен; а људи из Вет-Семесе готовише жртве палјенице и приносише жртве Господу онај дан.

16. А то видјевши пет кнезова филистјејских вратише се у Азарон исти дан.

17. А оно бјеху златни шљези које дадоше филистјеји Господу за гријех: за Азот један, за Газу један, за Аскалон један, за Гат један, за Азарон један.

18. И ниши златни бјеху прена броду свјетех градова филистјејских у пет кнежевина, свијех виданијех градова и села неограђенијех до великога камена, на који метнуше ковчег Господ-

и принесе га света Господу на жртву палјеницу; и напи Самуило ка Господу за Израиља, и услаши га Господ.

10. И кад Самуило приносише жртву палјеницу, приближише се филистјеји да ударе на Израиља; али загрмје Господ грмљавином великом у онај дан на филистјеје и смете их, и бише побјени пред Израиљем.

11. А Израиљци изидоше из Мисле, и погераше филистјеје, и бише их до код Вет-Хер.

12. Тада узе Самуило камен, и метну га између Мисле и Сена, и назва га Ебен-Езер, јер рече: доведе нам Господ поможе.

13. Тако бише покорени филистјеји, и више не долазише на међу Израиљеву. И рука Господња бјеше против филистјеја свега виђеза Самуилова.

14. И повратише се Израиљу градови, које бјеху узели филистјеји Израиљу, од Азарона до Гата, и међе њихове избави Израиљ из руку филистјејских; и би мир међу Израиљем и Аморејима.

15. А Самуило суђаше Израиљу свега виђеза својега.

16. И идући сваке године обилазаше Ветил и Галгал и Мислу, и суђаше Израиљу у свијем тијем мјестима.

17. По тој се враћаше у Раму, јер ондје бјаше кућа његова, и суђаше оадјје Израиљу, и оадјје начини олтар Господу.

ГЛАВА 8.

А кад Самуило остарје, постави синове своје за судије Израиљу.

2. А име сињу његову првенцу бјеше Јонао, а другому Авја, и суђаху у Вирсајеви.

3. Али синови његови не хођаху по праву, и примаху покљоне, и изврговаша његовијем, него удараше за добитком, и примаху покљоне, и изврговаша праву.

4. Тада се скупише све старјешине Израилеве и добоше к Самуилу у Раму.

5. И рекоше му: ето, ти си остарио, а синови твоји не ходе твојим путем; за то постави нам цара да нам суди, као што је у свијех народа.

6. Али Самуилу не би по вољи што рекоше: дај нам цара да нам суди. И Самуило се помоли Господу.

7. А Господ рече Самуилу: послушај

глас народни у свему што ти говорис; јер не одбацише тебе, него мене одбацише да не царујем над њима.

8. Како чинише од онога дана кад их изведех из Египта до данас, и оставише ме и служише другим боговима, по свијем тијем дјелима чине и теби.

9. За то сада послушај глас њихов; али им добро засведочи и кажи навич који им добро засведочи над њима.

10. И каза Самуило све ријечи Господне народу који изаше од вета цара; и даде народу који изаше од вета цара;

11. И рече: оно ће бити начин којим ће цар царовати над вама: синове ваше узимаће и метати их на кола своја и међу ковије своје, и они ће трчати пред колима његовијем;

12. И поставише их да су му тисућници и педесетници, и да му ору бацише и жњу љетину, и да му граде ратне справе и што треба за кола његова.

13. Узимаће и кљери ваше да му граде мирисне масти и да му буду кухарице и хљебарнице.

14. И њиве ваше и виноградне ваше и маслинице ваше најбоље узимаће и раздавати саугама својим.

15. Узимаће десетак од тјеза ваших и од винограда ваших, и даваће двогранка својим и саугама својим.

16. И сауте ваше и саутешње ваше и младиће ваше најљепше и магарце ваше узимаће, и обртати на своје послоне.

17. Стада ће ваша десетковати и ви ћете му бити робови.

18. Па ћете онда викати ради цара својега, којег изабрасте себи; али вас Господ не ће онда услаштити.

19. Али народ не хте послушати ријечи Самуиловијех, и рекоше: не, него цар нека буде над нама,

20. Да будемо и ми као сви народи; и нека нам суди цар наш и иде пред нама и води наше ратове.

21. А Самуило чувши све ријечи народне, каза их Господу.

22. А Господ рече Самуилу: послушај глас њихов, и постави им цара. И Самуило рече Израиљцима: идите сваки у свој град.

ГЛАВА 9.

А бјеше један чојек од племена Венијаминова, којему име бјеше Кис, син Авила, сына Серора, сына Вехората,

сина Аџије, сина једнога човјека од племена Венијаминова, хрбар Јунак.

2. Он имаше сина по имену Саула, који беше млад и лијеп да не бјеше љепшега од века међу синовима Израелјевим, а главом бјеше виши од свега народа.

3. А Кису оцу Саулову веста магарица, па рече Кис Сауду сину својему: узми са собом једнога момка, па устави и иди те тражи магарице.

4. И он прође гору Јефремову, и прође земљу Салиску; али не нађоше; па прође и земљу Салинску, и не бјеше их; па прођоше и земљу Венијаминову, и не нађоше.

5. А кад дођоше у земљу Суеску, рече Сауд момку својему који бијаше с њим: хајде да се вратимо, да се не би отац оканио магарица и забранио се за нас.

6. А он му рече: ево, у овом граду има човјек Божји, којег а нама поштују; што год каже сме се збива; хајдемо к њему, може бити да ће нас упутити куда бисмо ишли.

7. А Сауд рече момку својему: хајде да идемо; али шта ћемо одијети човјеку? јер нам је хљеба настало у торбама, а дара немамо да однесемо човјеку Божјегу. Шта имамо?

8. А момак онет одговарајући рече Сауду: ево у мене четврт синка сребра; то да дам човјеку Божјегу да нас упути.

9. У старо вријеме ко би ишао да пита Бога говораше: хајде да идемо к видоцу. Јер во се сада зоне пророк у старо се вријеме зване видјелац.

10. И Сауд рече момку својему: добро велиш; хајде да идемо. И пођоше у град гдје бјеше човјек Божји.

11. И кад иђаху уз Ордо градско, сретоше дјевојке које излажаху да захватају воду, па им рекоше: је ли ту видјелац?

12. А оне одговарајући им рекоше: јест, ето пред тобом; поклитај, јер је данас дошао у град, јер данас народ има жртву на гори.

13. Како уђете у град, ваћи ћете га прије него пође на гору да једе; јер народ не ће јести докле он не дође, јер он треба да благослови жртву, па онда ће званице јести; за то идите, јер ћете га сада наћи.

14. И отидоше у град; а кад дођоше усред града, гле, Самуило позакрњи на гору срете их.

15. А Господ бјеше објавио Самуилу дан прије него дође Сауд, рекавши:

16. Сјутра у ово доба послаћу к теби једнога човјека из земље Венијаминове, нека помози да буде вођ народу мојему Израелју, и он ће изабити мој народ из руке филистјевских. Јер погледах на народ свој, јер виша негова дође до мене.

17. И кад Самуило угледа Сауда, рече му Господ: ето човјека за којег ти рекох; тај ће владати мојим народом.

18. И Сауд приступи к Самуилу па вратица, и рече: важи ми, гдје је кућа видоцеза?

19. А Самуило одговори Сауду и рече: ја сам видјелац. Хајде преда миом на гору, и данас ћете са мном јести; а сјутра ћу те отпустити, и што ти је год у срцу, казаћу ти.

20. А за магарице, којих ти је настало прије три дана, не брини се; јер су се нашле. И чије ће бити све што је најбоље у Израелју? еда ли не твоје и света дома оца твојега?

21. А Сауд одговори и рече: нијесам ли ја од племена Венијаминова, најмањег племена Израелјева, и дом мој најмањи између свих домова племена Венијаминова? што ми дакле говориш тако?

22. А Самуило узе Сауда и његова момка, и одведе их у собу, и посади их у зачеље међу званицама којих бјеше до тридесет људи.

23. И Самуило рече кухару: донеси Аио који ти дадох и за који ти рекох: остави га код себе.

24. Тада донесе кухар плеше и што бјеше на њему; а Самуило га метну пред Сауда, и рече: ево што је остало, узми преда се, те једи, јер је сачувано дослије за тебе, кад рекох: позвао сам народ. Тако једе Сауд са Самуилом онај дан.

25. По том дошло с горе у град, и Самуило се разговара са Саудом на брову.

26. А у јутру урагнаше, и кад свиташе, зовну Самуило Сауда на кров, и рече му: дигни се, да те отпустим. И кад се

дигне Сауд, изидоше обојица, он и Самуило.

12. А један оданде одговори и рече: ево ли ми је отац? Отуда поста прича: еда ли је и Сауд међу пророцима? Или не?

13. И преставши пророковати дође на гору.

14. А стриц Саулов рече њему и момку његову: куда сте ишли? А он одговори: да тражимо магарице; и кад видјесмо да их нигдје нема, отидосмо к Самуилу.

15. А стриц Саулов рече: кајам ми шта кад је рекао Самуило?

16. А Сауд рече стригу својему: кајам ми не рече за царство што му је казао Самуило.

17. А Самуило сазва народ у Мислу ка Господу.

18. И рече синовима Израелјевим: овако вели Господ Бог Израелјев: ја изведох Израелја из Мисира, и изабих вас из руке Мисирских и из руку свих царстава која вас мучаху.

19. А ви данас одбацисте Бога својега, који вас сам изабља од свих зема ваших и невоља ваших, и рекосте му: постави цара над нама. Сада дакле станите пред Господом по племенима својим и по гласулама својим.

20. И приведе Самуило сва племена Израелјева, и паде на племе Венијаминово.

21. По том приведе племе Венијаминово по породицама његовим, и паде на породицу Матријеву; по том паде на Сауд сина Кисова. И тражише га, али се не нађе.

22. Тада онет упиташе Господа: хоће ли још доћи овамо тај човјек? А Господ рече: ето сакрио се за пртљавом.

23. Тада отрчаше, и доведоше га оданде. И стаде усред народа, и бијаше главом виши од свега народа.

24. И рече Самуило свему народу: видите ли кога је изабрао Господ да нико није као он у свему народу? И сав народ повика и рече: Да живи цар!

25. Тада Самуило каза народу права царска и написа у књигу, и метну је пред Господом. По том Самуило распусти народ да иде сваки својој кући.

26. И Сауд такођер отиде својој кући.

ГЛАВА 10.

Тада Самуило узе уљаницу, и изли му уље на главу, па га црцлова, и рече му: ето, није ли те показало Господ над њашљаством својим да му будеш вођ?

2. Кад отиде данас од мене, ваћи ћеш два чојеза воа гроба Рахилјина у крају Венијаминову у Селси, који ће ти рећи: нашле су се магарице, које си пошао да тражиш, и ево отац твој не марши за магарице забранио се за вас говоречи: шта ћу чинити поради сина својега?

3. И отишавши оданде даље кад дођеш у равницу Таворску, срећше те ондаје три човјека идући к Богу у Ветл, посећи један три жарета, а други посећи три хљеба, а трећи посећи мјешину вина.

4. Па ће те упитати за здравље, и даће ти два хљеба, које прими из руке њиховијек.

5. По том ћеш доћи на хум Божји, гдје је стража Филистјева; и кад уђеш у град, срећше те гомила пророка славних и горе, а пред њима псалтери и бубњи и свирале и гусле; и они ће проковати.

6. И сви ће на те дух Господњи, те ћеш проковати с њима, и постаћеш други човјек.

7. И кад ти дођу ти знаци, чини што ти дође на руку, јер је Бог с тобом.

8. По том ћеш отићи прије мене у Галад, и гле, ја ћу доћи к теби да принесем жртве њашенице и да принесем жртве захвалне. Седам дана чекај ћеш чинити.

9. И кад се осврете да иде од Самуила, Бог му даде друго срце; и сви се они знаци збише онај дан.

10. И кад дођоше на хум, гле, срете га гомила пророка, и дође на њ дух Божји, и пророкова међу њима.

11. И кад га видјеше сви који га познаваху од пређе гдје пророкује с пророцима, ресоше један другоме: шта то

ћи у Гавају, и с њим отидоше војници, којима Бог такну срца.

27. А људи неваљали рекосе: тај ли ће нас избавити? И презираху га, нити му донесоше дара. Али се он учини као да није чуо.

ГЛАВА 11.

Тада дође Нас Амонац, и стаде у добу према Јавису Галадону. И сви људи из Јависа рекосе Насу: учини вјеру с нама, па ћемо ти служити.

2. А Нас Амонац одговори им: овако ћу учинити вјеру с нама: да вам снагоме ископам десно око, и ту орамоту учиним свему Израљу.

3. А старијшине Јависке рекосе му: остави нам седам дана, да пошаљемо посланике у све крајеве Израљевне; па ако не буде никога да нас избави, тада ћемо изаћи к теби.

4. И добоше посланици у Гавају Саулову, и казаше оне ријечи народу; тада сав народ подиже глас свој, и плакаху.

5. А гле, Саула иђаше за говедима својим из поля, и рече: шта је народу те плаче? И казаше му шта су поручили Јавишани.

6. Тада сиђе дух Божји на Саула кад чу те ријечи, и он се разгневи врло.

7. Па узе два вола, и исецке их на комаде, и разасла их у све крајеве Израљеве по истијем посланицима поручивши: ко не пође за Саулом и за Саулом, овако ће бити с говедима његовијем. И страх Господњи попаде народ, те изидоше једнодушно.

8. И изброји их у Безеку, и бјеше синова Израљевејих три ста тисућа, а синова Јудинјех тридесет тисућа.

9. По том рекосе посланицима који бијашу дошли: овако решите људима у Јавису Галадону: сјутра ћете се избавити, кад отрије сунце. И посланици се вратише, и јавише ово Јавишанима, и они се обрадоваше.

10. И рекосе Јавишани *Амомимма*: сјутра ћемо изаћи к вама, да учините од нас што вам буде драго.

11. И сјутрадан раздјели Саула народ у три чете, и уђоше усред око-да олугренејој стражи, и бише Амонаце докле сунце не огрија, и који осташе,

распришаше се да не осташе ни двојица заједно.

12. Тада рече народ Самуилу: који је оно што рече: еда ли ће Саула царовати над нама? дајте их да их погубимо.

13. Али Саула рече: да се не погуби данас нико, јер је данас Господ учинио спасење у Израљу.

14. Тада Самуило рече народу: хајдете да идемо у Галад, да ондје поновимо царство.

15. И сав народ отиде у Галад, и поставише ондје Саула царем пред Господом у Галаду, и ондје принесоше жртве захвалне пред Господом. И провесели се ондје Саула и сав Израљ веома.

ГЛАВА 12.

Тада рече Самуило свему Израљу: што ми рекосте, и поставих цара над вама.

2. И сада ето, цар иде пред вама, а ја сам остарио и осједао; и синови моји ето су међу вама; и ја сам нишо пред вама од младости своје до данас.

3. Ево ме; одговорите ми пред Господом и пред помазаником његовијем. Кома сам узео вола или коме сам узео магараца? коме сам учинио насиље? коме сам учинио криво? или из чије сам руке узео поклан, да бих стиснуо очи њега ради? пак ћу вам вратити.

4. А они рекосе: нијеси нам учинио силе нити си коме учинио криво, нити си узео што из чије руке.

5. Јоште им рече: свједок је Господ на вас, и свједок је помазаник његов данас, да нијесте нашла ништа у мојим рукама. И рекосе: свједок је.

6. Тада рече Самуило народу: Господ је који је поставио Мојсија и Арона, и који је изнео оце ваше из земље Мисирске.

7. Сада дакле станите да се прем с нама пред Господом за сва добра што је учинио Господ нама и вашим опима.

8. По што дође Јаков у Мисир, ви каше оци ваши ка Господу, и Господ посла Мојсија и Арона, који изведоше ове ваше из Мисира и населише их на овом мјесту.

9. Али забравивше Господа Бога сво-

јоца, те их даде у руке Сисари војводи Асорском, и у руке Филитејима, и у руке цару Моавском, који војеваше на њих.

10. Али вигане ка Господу и рекосе: савријешисмо што остависмо Господа и служисмо Валима и Астаротама; али сада изабави нас из руку непријатеља наших, па ћемо ти служити.

11. И Господ посла Јеровала и Ведава и Јефтаја и Самуила, и оге вас из руку непријатеља наших у новоколо, те живјесте без страха.

12. Али кад видјесте Наса цара Амона свога гдје дође на вас, рекосте ми: не, него цар нека царује над нама, према да Господ Бог ваш бјеше цар ваш.

13. Сада дакле, ето цара којег изабрасте, којег изабасте; ево, Господ је поставио цара над вама.

14. Ако се убојите Господа, и њему уаслаушите, и уаслаушите глас његов и не успротивите се заповијести Господњој, тада ћете и ви цар ваш којег изабрасте над вама ићи за Господом Богом својим.

15. Ако ли не уаслаушате гласа Господнега, нешто се успротивите заповијести Господњој, тада ће бити рука Господња против вас као што је била против отаца ваших.

16. Али станите сада јоште, и видјите ову ствар велику коју ће учинити Господ пред вамашма очима.

17. Није ли данас жетва шпенична? Ја ћу привагати Господа, и спустити громове и дажд, да разумјете и видите колико је зло што учинисте пред Господом оставивши себи цара.

18. Тада Самуило заваши ка Господу, и Господ спусти громове и дажд у тај дан; и сав се народ побоја врло Господа и Самуила.

19. И рече сав народ Самуилу: моли се за слуге своје Господу Богу својему да не помремо; јер додасмо к свјетим гријесима својим као ништа себи цара.

20. Тада рече Самуило народу: не бојте се, ви сте учинили све ово зло; али не одступите од Господа, него служите Господу свјетим срцем својим.

21. Не одступите; јер бисте поплали за ништавим стварима, које не помажу, нити избављају; јер су ништаве.

22. Јер Господ не ће оставити народа,

те му истинито, свјетим срцем својим, јер видите, какве је велике ствари учинио за вас.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

24. Само се бојте Господа и служите му истинито, свјетим срцем својим, јер видите, какве је велике ствари учинио за вас.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

24. Само се бојте Господа и служите му истинито, свјетим срцем својим, јер видите, какве је велике ствари учинио за вас.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

својета ради великога имена својета; јер Господу би воља да вас учини својим народом.

23. А мени не дао Бог да згријешим Господу и престанем молити се за вас; него ћу вас упућивати на пут добар и прав.

24. Само се бојте Господа и служите му истинито, свјетим срцем својим, јер видите, какве је велике ствари учинио за вас.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

25. Ако ли зло учинисте, пронапћете и ви и цар ваш.

гле, дође Самуило. И Саула изиде му на сусрет да га поздрави.

11. А Самуило му рече: шта си учио? А Саула одговори: кад видјех гдје се народ разлази од мене, а ти не дође до рока, и Филистеји се скупили у Михмасу.

12. Рекос: сад ће ударити Филистеји на ме у Галгал, а ја се још не помолих Господу; те се усудих и принесох жртву паљеницу.

13. Тада рече Самуило Саулу: лудо си радио што нијеси држао заповијести Господа Бога својега, коју ти је дио царство твоје над Израљем до викра.

14. А сада царство твоје не ће се одржати. Господ је нашао себи човјека по срцу својему, и њему је заповједио Господ да буде вођ народу његову, јер нијеси држао што ти је заповједио Господ.

15. По том диже се Самуило и отиде из Галгала у Гавају Венијаминову. И Саула избори народ који оста код њега, и бјеше га до шест стотина људи.

16. И Саула и син му Јонатан и народ што бјеше с њима, стајашу у Гаваји Венијаминовој; а Филистеји стајашу у околу у Михмасу.

17. И изидоше три чете из окола Филистејскога да пажне: једна чета удари путем к Офри у земљу Соваљску;

18. А друга чета удари путем к Ветрону; а трећа удари путем к међи која гледа према долини Севојимској у пустињу.

19. А у цијелој земљи Израљској не бјеше ковача, јер Филистеји рекосе: да не би градили Јерреји мачева ни копаља.

20. За то савјашу син Израљски к Филистејима кад који шпаше пољеничати раонице или мотигу или сјекиру или сри.

21. И бијашу се заштитили раоници и мотиге и виде троперке и сјекире, и савме остане требаше заштитити.

22. За то кад дође вршице боју, не нађе се мача ни копаља ни у кога у народу који бјеше са Саулом и Јонатаном; само бијаше у Саула и у Јонатана синна његова.

23. И стража Филистејска изиде у манац код Михмаса.

ГЛАВА 14.

Један дан рече Јонатан син Саулов момку својему који му ношаше оружје: хајде да идемо к стражи Филистејској која је на овој страни. А оцу својему не каза ништа.

2. А Саула стајаше крај брда под шипком, који бијаше у Митрону; и народа бјеше с њим око шест стотина људи.

3. И Ахија син Ахитова брата Иха-вода синна Финеаса синна Клади свештеника Господњег у Силому ношаше олећац. И народ не знадијаше да је отишао Јонатан.

4. А у манацу којим шпаше Јонатан отићи к стражи Филистејској, бијашу двије стрмене стигљене, једна с једне стране а друга с друге, и једна с знаме Восес а друга Сене.

5. И једна од њих стајаше са сјенера према Михмасу, а друга с југа према Гаваји.

6. И Јонатан рече момку који му ношаше оружје: хајде да отидемо к стражи тихе необоранјех; може бити да ће нам учинити што Господ, јер Господу не смета избавити с множином или с малином.

7. А овај што му ношаше оружје одговори му: чини што ти је год у срцу, ево ја ћу ићи с тобом куда год хоћеш.

8. А Јонатан му рече: ево, отићи ћемо к тијем људима, и показаћемо им се.

9. А ево нам реку: чекајте докле дође мо к нама, тада ћемо се уставити на свом мјесту, и не ћемо ићи к њима.

10. Ако ли реку: ходите к нама, тада ћемо отићи; јер нам их Господ предаде у руке. То ће нам бити знак.

11. И показаше се објаша стражи Филистејској; а Филистеји рекосе: гле, изавазе Јевреји из руна у које су се савкрили.

12. И стражари рекосе Јонатану и момку који му ношаше оружје: ходите к нама да вам кажемо нешто. И Јонатан рече оному што му ношаше оружје: хајде за мном, јер их предаде Господ у руке Израљу.

13. Тако пузаше Јонатан рукама и ногама, а за њим мотак што му ношаше оружје; и падаху пред Јонатаном, манац код Михмаса.

28. А један из народа проговорни рече: отац је твој заклео народ рекавши: да је проклет ко би јео што давас; с тога сушта народ.

29. Тада рече Јонатан: смео је земљу отац мој; видите како ми се засвијетлише очи, чим окухас мало меда.

30. А да је још народ слободно јео данас од пажена непријатеља својих, која нађе! не би ли полом Филистејски био још већи?

31. И тако побисе овај дан Филистеје од Михмаса до Ајалона, и народ се врадо умора.

32. И наклони се народ на пажен, и нахвагаше оваца и волова и телата, и подлашаше их на земљи, и стаде народ јести с крљу.

33. И јавише Саулу говорјећи: ево народ гријеси Господу Јеаући с крљу. А он рече: неврјер учинисте; доваљајте сада к мени велик камен.

34. За тијем рече Саула: разидите се међу народ и реците: доведите сваки к мени вола својега и овцу своју; и овајде закољите и једите, и не ћете гријешити Господу Јеаући с крљу. И донесе св народ, сваки свога вола својом руком оне ноћи, и онде клане.

35. И начини Саула олтар Господу; то би први олтар који начини Господу. По том рече Саула: хајдемо к Филистејима ноћас, да их паженимо до јутра, и да их не оставимо ни једнога.

А они рекосе: чини што ти је год воља. Али свештеник рече: да приступимо овајде к Богу.

37. И уинга Саула Бога: хоћу ли ићи за Филистејима? хоћеш ли их дати у руку Израљу? Али не одговори му овај дан.

38. За то рече Саула: приступите овамо сви главари народни, и тражите и видите на ком је гријех давас.

39. Јер како је жив Господ који избавља Израља, ако буде и на Јонатану сину мојем, погинуће заиста. И не одговори му нико из света народа.

40. По том рече свему Израљу: ви будите с једне стране, а ја и Јонатан сип мој бићемо с друге стране. А народ рече Саулу: иници што ти је драво.

41. Тада рече Саула Господу Богу Израљеву: покажи правота. И обличи се Јонатан и Саула, а народ изиде прав.

и убјаше их за њим онај што му ношаше оружје.

14. И то би први бој, у ком победи Јонатан и мотак што му ношаше оружје око двадесет људи, од прилике на поља земље.

15. И уђе страх у обћ у пољу и у сав народ; и стража и они који бјеху изашли да пажне предадоше се, и земља се усхолоба, јер бјеше страх од Бога.

16. А стража Саулова у Гаваји Венијаминовој онази гдје се мноштво убојнило и успротадало.

17. Тада рече Саула народу који бијаше с њим: прегледајте и видите ко је отишао од нас. И кад прегледаше, гле, не бјеше Јонатана и момка његова који му ношаше оружје.

18. И рече Саула Ахији: донеси ковчег Господи; јер ковчег Господи бијаше тјда код синова Израљевљених.

19. А док говораше Саула свештенику, забуча у околу Филистејском биваше све већа, и Саула рече свештенику: остави.

20. И Саула и сав народ што бјеше с њим скупише се и дођоше до боја, и понадли бјеху мачева један на другога, и забуча бјеше врло велика.

21. А бијаше с Филистејима Јевреја као прије, који иђашу с њима на војску сина; па и они присташе уз Израљевце, који бијашу с Саулом и Јонатаном.

22. И сви Израљвци који се бијашу сакрили у гори Јеврејској кад чуше да бјеше Филистеји наклонише се и они за њима бијашу их.

23. И избави Господ Израља у онај дан; и бој отиде дори до Ветр-Авена.

24. И Израљвци се врадо уморнише онај дан; а Саула заклео народ говорјећи: да је проклет који једе што до вечера, да се осетим непријатељама својим.

25. И сав народ оне земље дође у шуму, гдје бјеше много меда по земљи.

26. И кад дође народ у шуму, виде мед гдје тече; али нико не принесе руке к устима својим; јер се народ бојаше заклетве.

27. Али Јонатан не чу кад отац његов заклео народ, те пружи штап који му бјеше у руци, и замочи крај у сат, и примаче руду своју к устима својим, и засвијетлише му се очи.

42. И рече Саул: баците ждријаб за мене и за Јонатана сина мојега. И обличи се Јонатан.
43. Тада рече Саул Јонатану: кажи ми шта си учинио? И каза му Јонатан и рече: само сам окусио мало меда на крај штана који ми бјеше у руци; ево ме; хоћу ли погинути?
44. А Саул рече: то нека ми учини Бог и то нека дода, погинућеш, Јонатане!
45. Али народ рече Саулу: зар да погине Јонатан, који је учинио ово спасење велико у Израљу? Боже саучувај! Тако жив био Господ, не ће пасти на земљу ниједна Алака с главе негове. Јер је с помоћу Божијом учинио то данас. И тако избави народ Јонатана, те не погубе.
46. Тада се врати Саул од Филистеја, а Филистеји отидоше у своје мјесто.
47. И Саул напути над Израљем ратоваше на све непријатеље своје, на Моавце и на синове Амонове и на Едомце и на цареве Совске и на Филистеје, и куда се год обрађаше, надвлађиваше.
48. Саули такођер војску и поби Амалика; и избави Израља из руку онијех који га плађиваху.
49. А Саул имаше синове: Јонатана и Исуйа и Мелхистуја; а дјеца кћерима његовијем бјеху имена првенци Мерава а млађој Михала.
50. А жени Сауловој бјеше име Ахिनова кћи Ахинасова; а војводи његову бјеше име Авенир син Нира стрица Саулова.
51. Јер Кис отац Саулов и Нир отац Авениров бијаху синови Авлови.
52. И бијаше велик рат с Филистејима свега вијена Саулова; и кога год виђаше Саул храбра и јунава, узимаше га к себи.

ГЛАВА 16.

- А Самуило рече Саулу: Господ ме је послао да те помажем за цара над народом његовијем, над Израљем; слушај дакле ријечи Господње.
2. Овако вели Господ над војскама: опоменућ се шта је учинио Амалик Израљу, како му се опрљо на путу кад је ишао из Мисира.
3. За то иди, и побиј Амалика, и за-

- три као проклето све што год има; не жали га, нешто побиј и људе и жене и дјецу и што је на сиси и волове и овце и камиле и матарце.
4. Тада Саул сазва народ, и изборији их у Теллаиму, и бјеше их двије ста тисућа прешака и десет тисућа људи од Јуде.
5. И дође Саул до града Амаличкога, и намјести засејду у потоку.
6. И рече Саул Кенејима: идите, одавоуге се, укљоните се од Амалика, да вас не бих потрљо с њима; јер сте ви учинили милост свијех синонима Израљевијем кад су ишли из Мисира. И отидоше Кенеји од Амалика.
7. И Саул поби Амалике од Авиде до Сура, који је према Мисиру.
8. И ухвати Агага цара Амаличкога жива, а сав народ његов поби општријем мачем.
9. И Саул и народ његов поштеђеше Агага и најбоље овце и најбоље волове и убојну стову и јаганце и све што бијаше добро, и не хтјеше побити; него што бијаше зло и без цијене, оно само побеше.
10. За то дође ријеч Господња к Саулу и народ његов.
11. Кајем се што сам Саула поставио царем, јер је одступио од мене, и није извршио мојих ријечи. И расрди се Самуило врло, и викаше ка Господу сву ноћ.
12. И уставши рано Самуило пође пред Саула. И јавише Самулу говорехи: Саул дође у Кармил, и ево подиже себи споменик, па се врати одавде и отиде даље и сиђе у Галгал.
13. Кад Самуило дође к Саулу, рече му Саул: благословен да си Господу! извршио сам ријеч Господњу.
14. А Самуило рече: каква је то бледина оваца у ушима мојим? и рика волова коју чујем?
15. А Саул рече: од Амалика догнаше их; јер народ поштеђеше најбоље овце и најбоље волове да принесе на жртву Господу Богу твојему; остало пак побисмо као проклето.
16. А Самуило рече Саулу: стани да ти кажем што ми је рекао Господ ноћас. Рече му: говори.
17. Тада рече Самуило: нијес ли био мали сам у својим очима, пак си постао глава племенама Израљевени-

31. И вративши се Самуило отиде за Саулом, и поклони се Саулу Господу.
32. По том рече Самуило: доведите ми Агага цара Амаличкога. И дође к њему Агаг весео, јер говораше Агаг: заиста, прошла је грчна смртна.
33. Али Самуило рече: како је твој мач учинио те су жене остале без дјеча, тако ће остати без дјече твоја мајка међу женама. И испрече Самуило Агага пред Господом у Галгалу.
34. По том отиде Самуило у Раму, а Саул отиде кући својој у Гавају Саулову.
35. И Самуило више не виде Саула до своје смрти, и плакаше Самуило за Саулом, што се Господ показа што је поставио Саула царем над Израљем.

ГЛАВА 16.

- А Господ рече Самуилу: докле ћеш ти плакати за Саулом кад га ја одбацих да не царује више над Израљем? Напуни рог свој уља, и ходи да те пошљем к Јесеју Витлејему, јер између његовијех синова изабрах себи цара.
2. А Самуило рече: како да идем? јер ће чути Саул, па ће ме убити. А Господ одговори: узми са собом јунцима из говеда, па реци: дођох да принесем жртву Господу.
3. И повови Јесеја на жртву, а ја ћу ти показати шта ћеш чинити, и помажи ми онога кога ти кажем.
4. И учини Самуило како му каза Господ, и дође у Витлејем; а старјешине градске уплашиши се и испрчаше преда њ, и рекоше му: јеси ли дошао добро?
5. А он рече: добро; дошао сам да принесем жртву Господу; освештајте се, и ходите са мном на жртву. Па освешта и Јесеја и синове његове и позва их на жртву.
6. И кад дођоше, видјевши Елијава рече: јамачно је пред Господом помазане његов.
7. Али Господ рече Самуилу: не гледај на лице његово ни на висину раста његова, јер сам га одбацио; јер не гледам на што човек гледа: човек гледа што је на очима, а Господ гледа на срце.
8. И дозва Јесеј Авинадава, и рече

му да иде пред Самуила. А он рече: ни тога није изабрао Господ.

9. По том Јесеј рече сами да иде. А он рече: ни тога није изабрао Господ.

10. Тако рече Јесеј те пробаше седам синова његовијех пред Самуила; а Самуило рече Јесеју: није Господ изабрао тихех.

11. По том рече Самуило Јесеју: јесу ли ти то сви синови? А он рече: остао је још најмлађи; ево га, пасе овце. Тада рече Самуило Јесеју: пошљи, те га доведи, јер не ћемо сједати за сто докле он не дође.

12. И посла, те га доведе. А бијаше смеђ, лијепијех очну и лијена стаса. И Господ рече: устани, помажи га, јер је то.

13. Тада Самуило узе рог с уљем, и помаза га усред браће његове; и сиђе дух Господњи на Давида и оста на њему од тога дана. По том уста Самуило и отиде у Раму.

14. А дух Господњи отиде од Саула, и узнемириваше га зао дух од Господа.

15. И рекосе Сауду сауге његове: гле, сада те узнемирује зли дух Божји.

16. Нека господар наш заповједи саугама својим које стоје пред тобом, да потраже човјека који зна ударати у гусле, па кад те нападне зли дух Божји, нека удара руком својом, и одлакаће ти.

17. И рече Сауд саугама својим: потражите човјека који зна добро ударати у гусле, и доведите ми га.

18. А један између сауга његовијех одговори и рече: ево, ја знам сина Јесеја Витлејемца, који умије добро ударати у гусле, и храбар је јунак и убојнић, и паметан је и лијеп, и Господ је с њим.

19. И Сауд посла људе к Јесеју и поручи: пошљи ми Давида сина својега који је код оваца.

20. А Јесеј узе магарца и хљеба и мјешину вина и једно јаре, и посла Сауду по Давиду сину својему.

21. И Давид дође к Сауду и изиде пред њ, и омиљче Сауду, те га постави да му носи оруђе.

22. По том посла Сауд к Јесеју и поручи: нека Давид остане код мене, јер је нашло милост преда мнош.

23. И кад би дух Божји напао Сауду,

да, Давид узевши гусле ударао би руком својом, те би Сауд одахнуо и било би му боље, јер би зли дух отишао од њега.

ГЛАВА 17.

Тада филистјини скупише војску своју да војују, и скупише се у Сокогу Јудину, и стадоше у око између Сокога и Азије, на међи Давидској.

2. А Сауд и Израелци скупише се и стадоше у добу и долини Или, и уврстаде се према Филистјинима.

3. И филистјини стајашу на брду онуда, а Израелци стајашу на брду онуда, а међу њима беше долина.

4. И изиде из овога филистјейскога један загоначне по имену Голмијат из Гата, висок шест лаката и пед.

5. И на глави му беше капа од мједи, и околн плочаст на њему од мједи; и бијаше околн тежак пет тисџа сикала.

6. И новачице од мједи бјешу му на ногу, и штит од мједи на раменима.

7. А кољчача од кољча му бјеше као шест стотина сикала, и који му оруђе ношаше иђаше пред њим.

8. Он ставиши визале војску Израелску, и говораше им: што сте изашли уврсташе се? нијесам ли ја Филистјин а ви сауге Саудове? изберите једнога између себе, па нека изађе к мени.

9. Ако ме надјача и погуби ме, ми ћемо вам бити сауге; ако ли ја њега надјачам и погубим га, онда ћете ви бити нама сауге, и служите нам.

10. Још говораше Филистјин: ја осрамотих данас војску Израелску; дајте ми човјека да се бијемо.

11. А кад Сауд и сав Израел чу шта рече филистјини, пренадоше се и укладише се врло.

12. А бијаше Давид син једнога Езрајина, из Витлејема Јудина, којеу име бјеше Јесеј, који имаше осам синова и бијаше у врјеме Саудово стар и врементит међу људима.

13. И три најстарија сина Јесејева отидоше за Саудом на војску; а имена тројици синова његовијех који отидоше на војску бијашу првенцу Елајав а другоме Авинадав а трећему Сама.

14. А Давид бијаше најмлађи. И она три најстарија отидоше за Саудом;

15. А Давид отиде од Саула и врати се у Витлејем да пасе овце оца својега.

16. А филистјини излажаше утргом и вечером, и стаја четрдесет дана.

17. А Јесеј рече Давиду сину својему: узми сада за браћу своју ево овога прженота жита и овичех десет хљебова, и однеси брже у добу браћи својој.

18. А овичех десет младјих сираца однеси тисућнику, и види браћу своју како су, и донеси од овога; сауга ће твој изаћи и биће се с филистјиним.

19. А Сауд и они и сав Израел бијашу у долини Или ратујући с филистјинима.

20. И тако Давид уста рано и остави овце на чувару; па узе и отиде како му заповједи Јесеј; и дође на мјесто гдје бјеше добу, и војска излажаше да се врста за бој, и подизаше убојну вику.

21. И стајаше војска Израелска и филистјейска једна према другој.

22. Тада остава Давид свој пртљак код чувара, који чуваше пртљак; и отрча у војску, и дође и запита браћу своју за здравље.

23. И докле говораше с њима, гле, онај загоначне по имену Голмијат филистјин из Гата, изиде из војске филистјейске и говораше као прије, и Давид чу.

24. А сви Израелци кад видјеше тога човјека, узбојегоше од њега, и бјеше их страх веома.

25. И човјеку Израелци: видјесте ли тога човјека што изиде? Јер изиде да срамоти Израелца. А ко би га погубио, пар би му дао силно благо, и кљер своју дао би му, и ослободио би дом оца његова у Израелју.

26. Тада рече Давид људима који стајашу око њега говорећи: шта ће се учинити човјеку који погуби тога Филистјина и скине срамоту с Израелца? Јер ко је тај Филистјин необрезови говорећи: то ће се учинити ономе ко га погуби.

27. А народ му одговори исте ријечи говорећи: то ће се учинити ономе ко га погуби.

28. А кад чу Елајав брат његов најстарији како се разговара с тијем људима, ражљут се Елајав на Давида, и рече му: што си дошао? и на ком си оставио оно мало оваца у пустињи? знам ја објест твоју и злобу срца твојега; дошао си да видиш бој.

29. А Давид рече: шта сам сад учинио? заповједено ми је.

30. По том окрену се од њега к другоме и запита као прије; и народ му одговори као прије.

31. И кад се чуше ријечи које говорише Давид, јавише их Сауду, а он га дозва к себи.

32. И Давид рече Сауду: нека се нико не плаши од овога; сауга ће твој изаћи и биће се с филистјиним.

33. А Сауд рече Давиду: не можеш ти ићи на Филистјина да се бијеш с њим, јер си ти лијепе а он је војник од младости своје.

34. А Давид рече Сауду: сауга је твој пасасо овце оца својега; па кад дође лав или медвјед и однесе овцу из стада,

35. Ја потрачак за њим, и ударих га, и отех му из чељусту; и кад би слично на ме, ухватих га за грло, те га бих и убих.

36. И лав и медвјед убијао је твој сауга, па ће и тај филистјин необрезови проћи као они; јер ослрмоти војску Бога животога.

37. Још рече Давид: Господ који ме је сачувао од лава и медвједа, он ће ме сачувати и од овога Филистјина.

Тада рече Сауд Давиду: иди, и Господ нека буде с тобом.

38. И Сауд даде Давиду своје оруђе, и метну му на главу калу своју од мједи и метну оклон на њ.

39. И пријаса Давид меч његов преко својега одијела, и поље, али не бјеше навинао, па рече Давид Сауду: не могу ићи с тијем, јер нијесам навинао. Па скиде Давид са себе.

40. И узе штап свој у руку, и изабра на потоку пет глатких камена и метну их у торбу пастирску, коју имаше, и узе праћу своју у руку, и тако пође к Филистјину.

41. А и Филистјини иђаше све ближе к Давиду, а човјек који му ношаше оруђе, иђаше пред њим.

42. А кад филистјин погледа и видјед Давида, подсмјехну му се, што бјеше малад и смеђ и лијена лица.

43. И рече Филистјин Давиду: еда ли сам песо, те идеш на ме са штапом? И проклињах Филистјин Давида боговима својим.

44. И рече Филистјин Давиду: ходи

к мени да дам тијело твоје птицама небеским и звијеријма земаљским.

45. А Давид рече Филитејину: ти идеш на ме с мачем и с копљем и са штитом: а ја идем на те у име Господње, да над војскама, Бога војске Израјелеве, којег си ружио.

46. Данаас ће те Господ дати мени у руке, и убићу те, и скинућу главу с тебе, и даћу данас тијело твоје Филитејини; а тијело твоје небеским и звијеријма земаљским, и познаће сва земља да је Бог у Израјљу.

47. И знаће сав овај збор да Господ не спасава мачем ни копљем, јер је рат Господњи, за то ће вас дати нама у руке.

48. А кад се Филитејин подиже и дође ближе к Давиду, Давид брже истрча на бојиште пред Филитејина.

49. И Давид тури руку своју у торбу своју, и извади из ње камен, и баца га из праће, и погоди Филитејина у чело и уђе му камен у чело, те паде ничине на земљу.

50. Тако Давид праћом и каменом надјача Филитејина, и удари Филитејина и уби га; а немаше Давид мача у руци.

51. И притрчав Давид стаде на Филитејина, и зграби мач његов и извуче га из корица и погуби га и одесиоче му главу. А Филитејин кад видјеште, где погибе јунак њихов побегоше.

52. А Израјљани и Јудејци усташе и повишаше и погђераше Филитеје до долине и до врата Акронских; и данаше побјени Филитеји по путу Савајинском до Гата и до Акрона.

53. По том се вратише синови Израјелјеви тјеравши Филитеје, и опалијенише обџ њихов.

54. А Давид узе главу Филитејини, и однесе је у Јерусалим, а оружје његово остави у својој колиби.

55. А кад Саула виде Давид гаје иде пред Филитејина, рече Авениру војводи: чији је син тај младић, Авенире? А Авенир рече: како је жива душа твоја, царе, не знам.

56. А цар рече: питај чији је син тај младић.

57. А кад се врати Давид погубивши Филитејина, узе га Авенир и изведе

га пред Саула, а у руци му бјеше глава Филитејинова.

58. И Саула рече му: чији си син, дитете? А Давид рече: ја сам син слуге твојега Јесеја Витлејемца.

ГЛАВА 18.

И кад сврши разговор са Саулом, душа Јонатанова приону за душу Давидову, и Јонатан га загази као своју душу.

2. И узе га Саула тај дан, и не даде му да се врати кући оца својега.

3. И Јонатан учини вјеру с Давидом, јер га љубљаше као своју душу.

4. И свиђе Јонатан са себе плашт, који ношаше, и даде га Давиду, и одијело своје и мач свој и луз свој и појас свој.

5. И иђаше Давид на што га год Саула пошљаше, и бијаше срећан; и постави га Саула над војницима, и омиљше свему народу, па и слугама Сауловијем.

6. А кад се враћаху, и кад се Давид враћаше убишши Филитејина, извазише жене из свакога града Израјљева превајући и играјући на суорет цару Саулу, с бубњима и с веселјем и гучлама.

7. И отијевашу жене једне другима ма уза свирке говораху: Саула згуби своју тисућу, али Давид својих десет тисућа.

8. И разгђени се Саула врло, и не бише му по вољи те ријечи, и рече: Давид дадохе десет тисућа, а мени дадохе тисућу; још му само царство треба.

9. И од тога дана Саула гледаше попријеко Давида.

10. А сјутрадан нападе Саула зли дух Божји, те пророковаше у кући, а Давид му удараше руком својом у гусле као прије; а Саулу у руци бјеше копље.

11. И Саула баци копље говорехи: да привујем Давида за зид. Али му се Давид измаче два пута.

12. И Саула бјеше страх оа Давида, јер Господ бјеше с њим, а од Саула бјеше одсутно.

13. За то га уклони Саула од себе, и постави га тисућником; и он одлажаше и долажаше пред народом.

14. И Давид бијаше срећан у свему што чинјаше, јер Господ бијаше с њим.

15. А Саула видећи да је веома срећан, бојаше га се.

16. А вас Израјљ и Јуда љубљаше Давида, јер он одлажаше и долажаше пред њима.

17. И рече Саула Давиду: ено, кћер своју старију Мераву даћу ти за жену, само ми буди храбар и води ратове Господње.

Јер Саула говораше: не ћу да се дигне моја рука на њ, него Филитејина рука нека се дигне на њ.

18. А Давид рече Саулу: ко сам ја и кћера је живиот мој мали дом оца мојега у Израјљу, да будем зет царев?

19. А кад дође вријеме да Мераву кћер Саулову даду Давиду, дадохе је Адријелу Мелованину за жену.

20. Али Давида љубљаше Михала кћи Саулова; а кад то јавише Саулу, би му по вољи.

21. И рече Саула: даћу му је да му буде замка и да се дигне на њ рука Филитејска. А Давиду рече Саула: бићеш ми данас зет с другом.

22. И заповједи Саула слугама својим: речите Давиду тајно и говорите: гле, омиљано си цару, и све слуге његове љубе те; буди сада зет царев.

23. И слуге Саулове рекоше те ријечи Давиду; а Давид рече: маслите ли да је лако бити зет царев? та ја сам слепонах и мали човјек.

24. И Саулу јавише ово слуге његове говорехи: овако рече Давид.

25. А Саула рече: овако речите Давиду: не тражи цар уздарија, него сто оврајава Филитејских, да се цар освети својим непријатељима. А Саула мишљаше како би Давид пао у руке Филитејима.

26. И слуге његове казаше Давиду те ријечи, и Давиду би по вољи да поставе царев зет. И вријеме се још не наврши,

27. А Давид уста и отиде са својим људима, и поби даје ста Филитеја. И донесе Давид оврајева њихове, и дадохе их на број цару да би постао царев зет. И Саула му даде за жену Михалу кћер своју.

28. И Саула виде је и позна да је Господ с Давидом; и Михала кћи Саулова љубљаше га.

29. А Саула се још веома побоја Давида своје, у јутру ћеп погинути.

ГЛАВА 19.

И Саула говори Јонатану сину својему и свијем слугама својим да убију Давида; али Јонатан син Саулов љубљаше веома Давида.

2. И јави Јонатан Давиду и рече му: Саула отац мој тражи да те убије; него се чувај сјутра, селони се гаје год и прикриј се.

3. А ја ћу изаћи и стајаћу поред оца својега у пољу гаје ти будеш, и говорићу о теби с оцем својим, и што дознам изаћу ти.

4. И Јонатан проговори за Давида Саулу оцу својему, и рече му: да се не огријешни цар о саулу својега Давида, јер се он није огријешно о тебе, него је још врло добро за те што је чинио.

5. Јер није жарко за живиот свој и побрио је Филитеје, и Господ учини спасење велико свему Израјљу; видио си и радовао си се; па за што би се огријешно о крв праву и убио Давида ни за што?

6. И послуша Саула Јонатана, и заведе Саула: тако жив био Господ, не ће погинути.

7. Тада Јонатан дозва Давида, и кама му Јонатан све ово; и доведе Јонатан Давида к Саулу, и опет би пред њим као пређе.

8. И наста опет рат, а Давид изиде и поби се с Филитејима, и разби их веома, те бјежаше од њега.

9. По том зли дух Господњи нападе Саула кад сјеђаше код куће и држаше копље у руци, а Давид удараше руком у гусле.

10. И Саула шљаше Давида копљем приковати за зид, али се он измаче Саулу, те копље уари у зид, а Давид побјеже и избави се ону ноћ.

11. А Саула посла људе ка кући Давидовој да га чувају и у јутру убију. А то јави Давиду жена његова Михала говорехи: ако ноћас не избавиш душе своје, у јутру ћеп погинути.

260 ПРВА КЊИГА САМУИЛОВА. ГЛ. 19. 20.

12. Тада Михаела спusti Давида кроз прозор, те отиде и побегне и избави се.

13. А Михаела узе лок, и мeнy га у поcтeљу, и мeтну му под главу узглавље од коcтpијeти, и покри га хаљином.

14. И кад Саула посла људе да узврате Давида, она рече: болестан је.

15. А Саула посла опет људе да виде Давида говорећи: донесите ми га у поcтeљу да га погубим.

16. А кад дођоше послани, гле, лик у поcтeљи и узглавље од коcтpијeти под главом му.

17. И рече Саула Михаели: што ме тако превари и пусти непријатеља мојега да утече? А Михаела рече Саулу: он ми рече: пусти ме, или ћу те убити.

18. Тако Давид утече и избави се, и дође к Самуилу у Раму, и приповеда му све што му је учинио Саула. И отидоше он и Самуило, и оcтaнe у Најоту.

19. А Саулу дође глас и рекoше му: ено Давида у Најоту у Раму.

20. Тада посла Саула људе да ухвати Давида; и они видјеше збор пророка гаје пророку у Самуило им старешина. И дух Господњи дође на посланике Саулове, те и они пророковаху.

21. А кад то јавише Саулу, он посла друге посланике, али и они пророковаху; те Саула опет посла треће посланике, али и они пророковаху.

22. Тада сам пође у Раму, и кад дође на велики студенак који је у Сокошту, запита говорећи: гдје је Самуило и Давид? И рекoше му: ено их у Најоту у Раму.

23. И пође у Најот у Раму; али и на вeгa сиђе дух Божји, те идучи даље пророковаше докле дође у Најот у Раму.

24. Па свиде и он хаљине своје са себe, и прорекoва и он пред Самуилом, и паднувши лежаше то вас онај дан и сву ноћ. С тога се гoвopи: еда ли је и Саула међу пророчицама?

ГЛАВА 20.

А Давид побегне из Најота у Раму, и дође и рече Јонатану: шта сам учинио? каква је кривица моја? и шта сам згрјешило оцу твојему, те тражи душу моју?

2. А он му рече: сачувај Боже! не ћеш ти погинути. Ево отац мој не чини ни-

шта, ни велико ни мало, а да мени не каже; а како би то гђино од мене отац мој? Не ће то бити.

3. А Давид забланивши се опет рече: отац твој зна добро да сам нашао љубав у тебе, па вели: не треба да дозна за ово Јонатан, да се не ожалости. Али тако жив био Господ и тако жива била душа твоја, само је један борак између мене и смрти.

4. А Јонатан рече Давиду: шта жели душа твоја? ја ћу ти учинити.

5. И Давид рече Јонатану: ево сјутра је младина, кад треба с царем да пођу до трећег вечера.

6. Ако запита за ме отац твој, ти реци: врло ми се молио Давид да отруи у Витлејем град свој, јер је ондје година жутна снегa родa вeчoвa.

7. Ако рече: добро, биће миран саула твој; ако ли се разгњевни, знај да је зло наумио.

8. Учини дакле милост слуги својему, кад си вјеру Господу узхватио са слугом својим; ако је кака кривица на мени, убиј ме сам, јер за што би ме водно к оцу својему?

9. А Јонатан рече: Боже сачувај; јер да дознам да је отац мој наунио зло да те задеси, зар ти не бих јавио?

10. А Давид рече Јонатану: ко ће ми јавити ако ти отац одговори што зло?

11. А Јонатан рече Давиду: ходи да изидемо у поље. И изидоше обојица у поље.

12. И Јонатан рече Давиду: Господе Боже Израилев! кад испушам оца својега сјутра у ово доба или преко сјутра, и буде добро по Давиду, ако не пошљем к теби и не јавим ти.

13. Нека Господ учини тако Јонатану и тако дола. Ако ли отац мој буде наунио да ти учини зло, ја ћу ти јавити, и отпратићу те, и отићи ћеш с миром; и Господ нека буде с тобом као што је био с оцем мојим.

14. А и ти, докле сам жив, чинићеш мени милост Господњу да не погинем;

15. И не ћеш укратити милости своје дому мојему до вијека, ни онда кад Господ истрјеби сие непријатеље Давидове са земље.

16. Тако Јонатан учини вјеру к Господу Давидовијем говорећи: Господ не-

ва тражи из руку непријатеља Давидових.

17. И још закле Јонатан Давида љубављу својом к њему, јер га љубљаше као своју душу.

18. По том рече му Јонатан: сјутра је младина, и питаће се за те, јер ће твоје мјесто бити празно.

19. А ти чекај до трећег дана, па онда отиди брзо и дођи на мјесто гдје си се био сакрио кад се ово радило, и бди код камена Езила.

20. А ја ћу бацити три стрјелe у крај тога камена, као да гађам бљезгу.

21. И ево послаћу момка говорећи му: иди, нађи стрјеле. Ако речем момку: ето стрјеле су за тобом овамо блаже, дигни их; тада дођи, добро је по те, и не ће ти бити ништа, тако жив био Господ!

22. Ако ли овако речем момку: ето стрјеле су пред тобом тамо даље; онда иди, јер те Господ шаље.

23. А за ове ријечи што рекосмо ја и ти, ево, Господ је свједок између мене и тебе до вијека.

24. По том се Давид саври у пољу; и дође маадина, и цар сједe за сто да једе.

25. А кад цар сједe на своје мјесто по обичају на мјесто код врата, Јонатан сједe до Саула, а мјесто Давидово бјеше празно.

26. И Саула не рече ништа онај дан, јер мишљаше: догодило му се што год, те није чист, за цјело није чист.

27. А сјутрадан, други дан мјесеца, опет бјеше празно мјесто Давидово, а Саула рече Јонатану сину својему: зашто син Јесејев не дође на објед ни јуче ни данас?

28. А Јонатан одговори Саулу: врло ме је молио Давид да отиде до Витлејема.

29. Рекавши: пусти ме, јер породица наша има жртву у граду, и сам ми је брат заповједио; ако сам дакле нашао милост пред тобом, да отидем и видим браћу своју. За то није дошао на царев објед.

30. Тада се разгњевни Саула на Јонатана, те му рече: неваљали и непослушни сине! зар ја не знам да си изабрао сина Јесејева себи на срамоту и на срамоту своју? неваљалој мајци?

31. Јер докле је жив син Јесејев на земљи, не ћеш се уврдити ни ти ни царство твоје; за то пошљи сада и доведи га к мени, јер је заслужно смрт.

32. А Јонатан одговори Саулу оцу својему и рече му: за што да се погуби? шта је учинио?

33. Тада се Саула баци коњем на њ да га убије. Тада видје Јонатан да је отац његов наунио убити Давида.

34. И уста Јонатан од стола гњеван, и ништа не једе други дан по младина; јер се забрину за Давида, што га отац осрамоти.

35. А кад би у јутру, изиде Јонатан у поље у вријеме како бјеше уговорено с Давидом, и с њим једно момче.

36. И рече момку својему: трчи да ми нађеш стрјеле које ћу пустити. И момче отруча, а он пусти стрјелу преко њега.

37. А кад дође момак до мјеста куд да бјеше застрјелано Јонатан, видну Јонатан за момком говорећи: није ли стрјелeа даље напријед?

38. Још видну Јонатан за момком: брже, не стој. И момак Јонатанов попу стрјелe, и врати се господару својему.

39. Али момак не знаше ништа, само Јонатан и Давид знаху шта је.

40. И Јонатан даде оружје своје момку који бијаше с њим, и рече му: иди, однеси у град.

41. И кад момак отиде, Давид уста с јужне стране и паде ничице на земљу и поклови се три пута, и пољубише се, и плаваше обојица, а Давид особито.

42. И рече Јонатан Давиду: иди с милом, као што смо се заклели обојица именом Господњим рекавши: Господ да је свједок између мене и тебе и између мојега сјемена и твојега сјемена до вијека.

43. И тако Давид уставши отиде, а Јонатан се врати у град.

Т Тада Давид дође у Нов к Ахимелеху свештенику; а Ахимелех се уклаши и истрча пред Давида, и рече му: за што си сам, и нема никога с тобом?

2. А Давид рече Ахимелеху свештенику: цар ми нешто заповједи, и рече ми: нико да не дозна за што те шаљем

и шта сам ти заповједио. А сауте сам оправио у то и то мјесто.

3. Нечто шта имах при руци? Дај ми пет хљебова, или шта имах.
4. А свештенике одговори Давиду и рече: немам при руци обичнога хљеба; него има светог хљеба; али јесу ли се момци чували од жена?
5. А Давид одговори свештенику и рече му: није било жене код нас ни јуче ни онomadне, од како сам пошао, и судови су у момака били свети. А ако би пут и нечист био, осветиће се данас судовима.
6. Тада му даде свештеник хљебове свете, јер не бјеше хљеба осим хљебова постављених, који бјяху узети испред Господа да се поставе хљебови топлој онај дан кад се они узеше.
7. А онда бјеше онај дан један од саута Саудовијех бавећи се пред Господом, којему име бјеше Доне Идумејца, старјешина над пастирима Саудовијем.
8. И Давид рече Ахимелеху: имах ли ту како коље или мач? јер ни мача својега ни оруђа не понесох, јер ствар царава бјеше хитна.
9. А свештеник рече: овдје је мач Голјајата Филстејина, којег си убио у долини Илн, увијен у платно иза оплећа; ако хоћеш, узми га, јер другога осим њега нема овдје. А Давид рече: такога више нема, дај ми га.
10. По том се подиже Давид, и побјеже онај дан од Сауда, и дође к Ахису цару Гатском.
11. А Ахису рекосе сауте његове: није ли оно Давид цар земаљски? Нијесу ли о њему цјевали играјући и горовећи: Сауда згуби своју тисућу, а Давид својих десет тисућа?
12. И Давид метну ове ријечи у срце своје, и побоја се веома Ахиса цара Гатскога.
13. И претвори се пред њима и учини се луд у рукама њиховијем; и праше по вратима, и бацаше пјену низ браду своју.
14. И Ахис рече саутима својим: ето, видите да је човјек луд; што сте ми га довели?
15. Зар немам доста лудацих, него ми доведосте тога да лудује према многу? зар ће тај ући у кућу моју?

ГЛАВА 22.

Тада Давид отиде одавде и утече у пећину Одоламску. А кад то чуше браћа његова и сав дом оца његова, дођоше онамо к њему.

2. И скривше се око њега који год бјяху у невољи и који бјяху задужени и који год бјяху тужна срца; и он им поста поглавца; и бјеше кх с њим око четири стотине људи.
3. И одавде отиде Давид у Мислу Моавску, и рече цару Моавском: долуги да се отац мој и мати моја сјомне код вас докле видим шта ће Бог учинити са мном.
4. И изведе кх пред цара Моавскога, и осташе код њега за све врјеме докле Давид бјеше у оном граду.
5. Али пророк Гад рече Давиду: немој остати у том граду, иди и врати се у земљу Јудану. И Давид отиде и дође у шуму Арег.
6. А Сауда чу да се појавио Давид и људи што бјяху с њим. Тада Сауда сјеђаше у Гаваји под шумом у Рами, с кољем у руци, а све сауте његове стајашу пред њим.
7. И рече Сауда саутима својим које стајашу пред њим: чује синови Бенијаминови; хоће ли вама сјема син Јесејев дати њине и винограде? хоће ли све вас учинити тисућницима и стотинцима?
8. Те сте се сви сложили на ме, и нема никога да ми јави да се мој син сложио са сином Јесејевијем, и нема никога међу вама да мари за ме и да ми јави да је син мој подигао сауту мојега на ме да ми засједа, као што се данас види.
9. Тада одговори Доне Идумејца, који стајаше са саутима Саудовијем, и рече: видно сам сина Јесејева гдје дође у Нов к Ахимелеху сину Ахитовоу.
10. Он пита за њ Господа, и даде му брашвенице; и мач Голјајата Филстејина даде му.
11. Тада цар посла да дозову Ахимелеха сина Ахитовова свештеника и сав дом оца његова, свештенике, који бјяху у Нову. И дођоше сви к цару.
12. Тада рече Сауда: чуј сада сине Ахитовов. А он одговори: ево ме, господару.

ево нас је страх овдје у Јудиној земљи, а шта ће бити кад поћемо у Кенгу на око Филстејски.

4. За то Давид опет упита Господа, а Господ му одговори и рече: устави, иди у Кенгу, јер ћу ја предати Филстеје у руке твоје.
5. Тада отиде Давид са својим људима у Кенгу, и удари на Филстеје, и отјера их стоку, и поби их љуте; тако изобави Давид становнике Келаске.
6. А кад Авигатар син Ахимелехов побјече к Давиду у Кенгу, донесе са собом оплећак.
7. По том јавише Сауда да је Давид дошао у Кенгу; и рече Сауда: дао га је Бог у моје руке, јер се затворио ушаоши у град, који има врата и пријенорнице.
8. И сазва Сауда сав народ на војску да иде на Кенгу и опколи Давида и људе његове.
9. Али Давид донавши да му Сауда узми на се оплећак.
10. И рече Давид: Господе Боже Израјлев! чучо је саута твој да се Сауда спрема да дође на Кенгу да раскопа град мене ради.
11. Хоће ли ме Кенљани предати у његове руке? хоће ли доћи Сауда као што је чучо саута твој? Господе Боже Израјлев! кажи сауту својему. А Господ одговори: доћи ће.
12. Опет рече Давид: Кенљани хоће ли предати мене и моје људе у руке Саудове? А Господ одговори: предаће.
13. Тада се Давид подиже са својим људима, око шест стотина људи, и отидоше на Келас, и идоше куда молоше. А кад Сауда јавише да је Давид побјегао из Келас, тада он не хтје ићи.
14. А Давид се бављаше у пустињи по тврдијем мјестима, и најчисти се на једном брду у пустињи Зифу. А Сауда га тражаше једнако, али га Господ не даде у његове руке.
15. И Давид видећи да је Сауда изашао те тражи Ашу његову, оста у пустињи Зифу, у шуми.
16. А Јонатан син Саулов подиже се и дође к Давиду у шуму, и узријечи му руку у Господу;
17. И рече му: не бој се, јер те не ће бити стигнути рука Сауда оца твојега; него

ГЛАВА 23.

1. Тада јавише Давиду горовећи: ево Филстеји ударише на Кенгу, и харачу гуми.
2. И упита Давид Господа горовећи: хоћу ли ићи и ударити на те Филстеје? А Господ рече Давиду: иди, и побједи Филстеје и изобавити Кенгу.
3. А Давиду рекосе људи његови: стигнути рука Сауда оца твојега; него

ћеш царовати над Израјљем, а ја ћу бити други за тобом; и Саула отац мој зна то.

18. И учинише њих двојица вјеру пред Господом; и Давид оста у шуми, а Јонатан отиде кући својој.

19. Тада добоше Зифеји к Саулу у Гавају, и рекоше: не крије ли се Давид код нас по тврдијем мјестима у шуми на брду Ехелу на десно од Гесимона?

20. Сада дакле по свој жељи душе своје, цар, изиди, а наше ће бити да га предамо у руке цару.

21. А Саула рече: Господ да вас благослови, што ме позвалисте.

22. Идите сада и дознајте још боље и разберите и промотрите гдје се сакрио и ко га је ондје видео; јер ми кажу да је врло лукав.

23. Промотрите и видите сва мјеста гдје се крије, па опет дођите к мени кад добро дознајте, и ја ћу поћи с вама; и ако буде у земљи, тражићу га по свијем тисућама Јудинијем.

24. Тада усташе и отидоше у Зифу прије Саула; а Давид и људи његови бијаху у пустињи Маону у равници на десно од Гесимона.

25. И Саула изиде са својим људима да га тражи; а Давиду јавише, те он сиђе са ступене и стаде у пустињи Маону. А Саула кад то чу, отиде за Давидом у пустињу Маон.

26. И Саула иђаше једном страном планине, а Давид са својим људима другом страном планине; и Давид хићаше да утече Саулу, јер Саула са својим људима опкољаваше Давида и његове људе да их похвата.

27. У том дође гласник Саулу говорише: брже ходи; јер Филистеји уда-рише на земљу.

28. Тада се врати Саула не гјерајући даље Давида, и отиде пред Филистеје. Огуда се прозва оно мјесто Села-Амалеков.

ГЛАВА 24.

А Давид отишавши одавде стаде на тврдијем мјестима Енгадским.

2. И кад се Саула врати одагнавши Филистеје, рекоше му говорехи: ено Давида у пустињи Енгадској.

3. Тада узе Саула три тисуће људи изабранијех из свега Израјља, и отиде да

тражи Давида и људе његове по врлетицама гдје су дивокозе.

4. И дође к торовима овнијим украј пута гдје бијаше пећина; и Саула уђе у њу рад себе; а Давид и његови људи сјеђаху у крају у пећини.

5. И рекоше Давиду људи његови: ево дана, за који ти рече Господ: ево ја ти предајем непријатеља твојега у руке да учиниш с њим што ти је воља. И Давид уста, те полако одсјече скут од плашта Саулова.

6. А послјиче задрхта срце Давиду што одсјече скут Саулу.

7. И рече својим људима: не дао Бог да то учиним господару својему, помазаннику Господњему, да подигнем руку своју на њ. Јер је показаник Господњи.

8. И одврати рјечима Давид људе своје и не даде им да устану на Саула. И Саула изашав из пећине пође својим путем.

9. По том Давид уста, и изашав из пећине стаде викати за Саулом говорише: царе господине! А Саула се обаврзе, а Давид се сави лицем до земље и поклони се.

10. И рече Давид Саулу: за што слушах што ти кажу људи који говоре: ено Давид тражи зло твоје?

11. Ево, данас видјеше они твоје да те је Господ био предао данас у моје руке у овој пећини, и рекоше ми да те убијем; али те поштедјех, и рекох: не ћу дигнути руке своје на господара својега, јер је показаник Господњи.

12. Ево, оче мој, ево види скут од плашта својега у мојој руци; одсјекох скут од плашта твојега, а тебе не убих; повнај и види да нема зла ни неправде у руци мојој, и да ти нијесам згријешно; а ти врешаш душу моју да је узмеш.

13. Господ нека суди између мене и тебе, и нека ме освети од тебе; али рука се моја не ће подигнути на те.

14. Како важе стара прича: од безбожнијех изазија безбожност; за то се рука моја не ће подигнути на те.

15. За ким је изашао цар Израјљев? кога гонити? мртва пса, буду једну.

16. Господ нека буде судија, и нека расуди између мене и тебе; он нека види и расправи моју парницу и изобави ме из руке твоје.

17. А кад изговори Давид ове рјечи јер дођосмо у добар дан. Дај салугама својим и Давиду сину својему што ти дође до руке.

9. И добоше момци Давидови, и вазаше Навалу у име Давидово све ове рјечи, и умучаше.

10. А Навал одговори салугама Давидовијех и рече: ко је Давид? и ко је син Јесејев? Данас има много слуга који бжеже од својих господара.

11. Еда ли ћу узети хљеб свој и во-ду своју и месо што сам поклао за људе који ми стрпљу овце, па даги људима који не знам одакле су?

12. Тада се вратеше момци Давидови својим путем, вратеше се, и дошавши вказаше му све ове рјечи.

13. А Давид рече својим људима: припашите сваки свој мач. И пришасаше сваки свој мач, и Давид пришасав мач; и пође за Давидом до четвртине стотине људи, а двије ста оставше код пржења.

14. Али Авигеји жени Наваловој вазаше један кнежу салуга његовијех говорише: ево, Давид посла из пустиње посланике да поздраве господара нашега, а он их отјера.

15. А ти су нам људи били врло добри, нити нам учинише криво, нити нам чета нешта докле год бијасмо код њих у пољу.

16. Нето нам бијаху зидови и ноћу и дану, докле год бијасмо код њих ласати овице.

17. За то сада гледај и промисли шта ћеш чинити, јер је готово зло господару нашему и свему дому његову; а овице је зао човјек, да му се не може горити.

18. Тада Авигеја брже узе двије ста хљебова и двије мјешине вина и пет овала зготовљенијех и пет мјерица пржења житна, и сто гроздова суха грошња и двије ста грудва сухих смокава, и метну на магарце.

19. И рече момцима својим: хајдете напријед, а ја ћу ићи за вама. А мужу својему Навалу ништа не рече.

20. И сједавши на магарца иђаше испод горе, а гме, Давид и људи његови слажаху пред њу, и сукوبي се с њима.

21. А Давид говораше: еле сам залуду чувао све што је тај имао у пустињи да му ништа не бјеше нестало од њи.

22. И рече момцима својим: хајдете напријед, а ја ћу ићи за вама. А мужу својему Навалу ништа не рече.

23. Чучо сам да стрижеш овце; пастири су твоји бивали код нас, и не учинисмо им неправде, и ништа им није нестало докле год бијашу на Кармилу.

24. Питайте слуге своје, и вказаше ти. Не-ма ови момци нају милост пред тобом,

ГЛАВА 25.

У том умрије Самуило, и сабра се сав Израјљ, и плакаше за њим, и погребаше га у дому његову у Рами. А Давид уста и сиђе у пустињу Фаранку.

2. А бијаше један човјек у Маону, а његово име Кармил; и бијаше он човјек врло богат, јер имаше три тисуће оваца и тисућу коза, и тада стрижаше овице своје на Кармилу.

3. И бјеше име тому човјеку Навал, а жени му име Авигеја; и она бијаше жена разумна и лијена, а он бијаше тврда срца и opak, а бијаше од рода Халевова.

4. И Давид чу у пустињи да Навал стрижаше овице.

5. И посла Давид десет момака, и рече Давид момцима: идите на Кармил, и отидите к Навалу, и поздравите га од мене.

6. И рече му: здраво! и мир да ти је, и дому твојему да је мир, и свему што имаш да је мир!

7. Чучо сам да стрижеш овце; пастири су твоји бивали код нас, и не учинисмо им неправде, и ништа им није нестало докле год бијашу на Кармилу.

8. Питайте слуге своје, и вказаше ти. Не-ма ови момци нају милост пред тобом,

свешта што има; јер ми врати зло за добро.

22. То нека учини Бог непријатељима Давидовијем и то нека дода, ако му до зоре од свега што има оставиши и оно што мокри уза зид.

23. А кад Авигеја угледа Давида, брже сиђе с магарца, и паде пред Давидом на лице своје и поклони се до земље;

24. И паднувши му к ногата рече: на мени, господару, нека буде та кривина; али да протвори слушкиња твоја теби, и чуж ријечи слушкиње своје.

25. Нека господар мој не гледа на тога неваљалог човјека, Навада, јер је као и име што му је; Навад му је име, и безумље је код њега. А ја слушкиња твоја нијесам видјела момака господара својега, које си слао.

26. За то сада, господару, тако жив био Господ и тако жива била душа твоја, Господ ти не да да идиш на крв и да се осветиш својом руком. За то сада нека буде непријатељима твојим као Наваду и свјема који траже зла господару мојему.

27. Ево дар што је довијела слушкиња твоја господару својему, да се да момцима који иду за господаром мојим.

28. Опрости слушкињи својој кривичу; јер ће Господ за цијело начинити тврду куду господару мојему; јер радове Господње води господар мој и није се нашло зло на теби ниједна твоја вијеса.

29. И да устане човјек да те гони и тражи душу твоју, душа ће господара мојега бити везана у свежњу живијех код Господа Бога твојега, а душе ће непријатеља твојих бацити као из праће.

30. И кад Господ учини господару мојему свако добро које ти је обрекао, и остави те вођем Израјљу,

31. Не ће ти бити слотицања ни слазни срцу господара мојега да је пролио крв ни за што и да се сам осветио господар мој. И кад учини Господ добро господару мојему, опоменућеш се слушкиње своје.

32. Тада рече Давид Авигеји: да је благословен Господ Бог Израјљев, који те данас посла мени на сусрет!

33. И да су благословене ријечи твоје,

и ти да си благословена, која ме одврати данас да не идем на крв и осветим се својом руком.

34. Доста, тако жив био Господ Бог Израјљев, који ми не даде да ти учиним зло, да ми нијеси брже изашла на сусрет, не би остало Наваду до зоре ни оно што уза зид мокри.

35. И прими Давид из руке њезине што му бјеше довијела, и рече јој: иди с миром кући својој; ето, послушах те, и погледах на те.

36. По том се Авигеја врати к Наваду; а гле, код њега гозба у кући, као царска гозба, и срце Наваду бјеше весело, и бијаше пијан врло. За то му она не рече ништа до јутра.

37. А у јутру, кад се Навад отријезни, каза му жена све ово: а у њему обамрије срце његово, и он поста као камен.

38. А кад прође до десет дана, удари Господ Навада, те умрије.

39. А кад Давид чу да је умрло Навад, рече: да је благословен Господ, који освети срамоту моју од Навада, и задржа слугу својега ода зла, а обрати Господ Наваду на главу злобу његову. По том посла Давид и поручи Авигеји да ће је узети за жену.

40. И срце Давидове дојоше к Авигеји на Кармиа, и речеко јој говорехи: Давид нас посла е теби да те узме за жену.

41. А она уста и поклони се лицем до земље, и рече: ево слушкиње твоје, да служи и да пере ноге слугама господара својега.

42. По том брже уста Авигеја, и сједо на магарца, и пет дјевојака њезинијех пође за њом, и отиде за посланицима Давидовијем, и поста му жена.

43. А Давид узе и Ахиноаму из Језраела, и обје му бјеху жене.

44. Јер Саула даде Михаду кћер своју, жену Давидову, Фалтију сину Давиду из Галима.

ГЛАВА 26.

Олет дојоше Зифеји к Саулу у Гавају говорехи: не крије ли се Давид на броду Ехеил према Гесимону?

2. А Саула се подиже и сиђе у пустињу Јунае, и с њим три тисуће лу-

ди изабранијех из Израјља, да тражи Давида у пустињи Зифекој.

3. И стаде Саула у обз на броду Ехеил према Гесимону крај пута; а Давид оста у пустињи, и обвизи да Саула иде за њим у пустињу.

4. И посла Давид укоде, и од њих дозна за цијело да је дошао Саула.

5. Тада се подиже Давид и дође на мјесто гдје Саула бијаше с војском. И Давид видје мјесто гдје спаваше Саула, и Авенир син Ниров војвода његов; и спаваше Саула међу колима а народ лежаше ово њега.

6. И Давид протвори и рече Ахилеу Хетејину и Ависају сину Серујину брату Јоавову: ко ће сићи са мном к Саулу у обз? А Ависај одговори: ја ћу сићи с тобом.

7. И тако Давид и Ависај дојоше ноћу к народу; а гле, Саула лежаше и снавање између кола, и коље му бјеше чело главе пободено у земљу; Авенир лав и нарло лежаху око њега.

8. Тада рече Ависај Давиду: данас ти даде Бог непријатеља твојега у руке; за то сада да га прибодем кољем за земљу један пут, не ћу више.

9. А Давид рече Ависају: немој га убити; јер ко ће подићи руку своју на помазаника Господњег и бити прав?

10. Још рече Давид: тако жив био Господ, Господ ће га убити, или ће доћи дан његов да умре, или ће изаћи у бој и погинути.

11. Не дао ми Бог да дигнем руку своју на помазаника Господњег! Нето умим сада коље што му је чело главе и чашу за воду, па да идемо.

12. И Давид узе коље и чашу за воду, што бјеше чело главе Саулу, и отидоше; и нико их не виде ни осјети, нити се који пробуди, него сви спавашу; јер бјеше напало на њих тврда сан од Господа.

13. И Давид прешав на другу страну стаде наврх брда из Далека; и бјеше између њих много мјеста.

14. И стаде Давид викати народ а Авенира сина Нирова говорехи: што се не одзиваш, Авенире? А Авенир се одзва и рече: који си ти што викаш цара?

15. А Давид рече Авениру: нијеси ли ти Јунае? и во је ево ти у Израјљу?

за што нијеси чувао цара господара својега? јер је ишао један из народа да убјеги господара твојега.

16. Нијеси добро радно. Тако да је жив Господ, заслужили сте смрт што нијесте чували господара својега, помазаника Господњег. Ето, гледај, гдје је коље царво и чаша за воду што му бјеше чело главе?

17. Тада Саула позва глас Давидов, и рече: је ли то твој глас, сине Давиде? А Давид рече: мој је глас, царо господару!

18. Још рече: за што господар мој гони слугу својега? јер шта сам учинио? и како је зло у руци мојој?

19. За то сада царо господару мој, послушај ријечи слуге својега. Ако те Господ дражи на мене, нека му је угодан принос твој; ако ли синови човјеци, проваљали су пред Господом, јер ме изгнаше данас да се не држим напљедства Господњег, и речеко: иди, служи гуђим боговима.

20. Али сада да не падне крв моја на земљу далеку од очију Господњих; јер цар Израјљев изиде да тражи буку једну, као кад ко гони јаребицу по планини.

21. Тада рече Саула: згријешно сам; врати се, сине Давиде, не ћу ти од седе чинити зла, кад ти данас драга би душа моја; ево, дуго сам радно и погријешно сам веома.

22. А Давид одговори и рече: ево коља царева; нека дође који од момака и нека га узме.

23. А Господ ће платити свакоме по правди његовој и по вјери његовој. Јер те бјеше предао Господ данас у руке моје, али не хтјех дигнути руке своје на помазаника Господњег.

24. И за то, ево, како је данас мени драга била душа твоја, тако нека буде ка ме избави из сваке невоље.

25. А Саула рече Давиду: да си благословен, сине мој Давиде! извршићеш и надљадашеш. Тада Давид отиде својим путем, а Саула се врати у своје мјесто.

ГЛАВА 27.

Али Давид рече у срцу својем: погинућу кад год од руке Саудове; нема

боље за ме него да побегнем у земљу филистејску, те ће ме се Саул обанити и не ће ме више тражити по крајевима Израилевијем; тако ћу се избавити из руку његовијех.

2. Тада се подиже Давид и отиде са шест стотина људи који бијашу с њим е. Ахису сину Маохову цару Гатском.

3. И оста Давид код Ахиса у Гату и људи његови, сваки са својом породицом, Давид са двије жене своје, Ахисом помоћу из Јерусала и Авигејом из Кармила женом Наваловом.

4. И кад јавише Саулу да је Давид отекло у Гат, преста га тражити.

5. А Давид рече Ахису: аво сам нашао милост пред тобом, нека ми даду мјесто у ком граду ове земље, да сједим ондаје, јер за што да сједи слуга твој с тобом у царском граду?

6. И даде му Ахис онога дана Сиклаг. За то Сиклаг припада царевима Јудинијем до данашњега дана.

7. И оста Давид у земљи филистејској годину и четири мјесеца.

8. И изважаше Давид са својим људима; и удераше на Гесуреје и Герзеје и на Амалите; јер ти народи живљаху од старине у оној земљи од Сура на до земље Мисирске.

9. И пустошаше Давид ову земљу не остављајући у животу ни човјека ни жене, и отимаше опле и волове и марице и камиле и рухо, и враћајући се долажаше к Ахису.

10. И Ахис питаше: гдје сте данас ударали? А Давид говораше: на јужну страну Јудину, и на јужну страну Јерамелску, и на јужну страну Кецејску.

11. Али не остављаше Давид у животу ни човјека ни жене да донде у Гат говорехи: да нас не туже говорехи: тако је урадио Давид. И тако му бијаше обичај за све вријеме докле бијаше у земљи филистејској.

12. И Ахис вјероваше Давиду, и говораше: баш се омрзавио с народом својим Израилејем; за то ће ми бити слуга до вијека.

ГЛАВА 28.

И у оно вријеме скупеше филистејци војску своју да завојште на Израилеја; и рече Ахис Давиду: знај да ћеш ићи са мном на војску ти и твоји људи.

2. А Давид рече Ахису: сад ћеш видјети шта ће учинити твој слуга. А Ахис рече Давиду: за то ћу те поставити да си чувар главе моје свагда.

3. А Самуило бијаше уарио, и плакао за њим сав Израилеј, и погрешбеше га у Рами, у његову граду. И Саула бијаше истријебно из земље гатаре и врати чаре.

4. И филистејци скупивши се дођоше Давид и стадоше у обћ код Сунма; скуп и Саула све Израилејце, и стадоше у обћ код Гелвује.

5. Саула пак видећи војску филистејску утлани се, и срце му уздрхта веома.

6. И упита Саула Господа, али му Господ не одговори ни у сну ни преко Урима, ни преко прорбѣка.

7. И Саула рече слугама својим: тражите ми жену с духом врачарским, да отидем к њој и упитам је. А слуге му рекоше: ево у Ендору има жена у којој је дух врачарски.

8. Тада се Саула преруши обував друге хаљине, и отида су два човјека, и дођоше к оној жени ноћу; и он јој рече: хајде врачај ми духом врачарским, и дозови ми онога кога ти кажем.

9. Али му жена рече: та ти знаш шта је учинио Саула и како је истржио језбо из земље гатаре и врачаре; за што дакле мећеш замку души мојој да ме убијеш?

10. А Саула јој се закле Господом готорехи: тако жив био Господ! не ће ти бити ништа за то.

11. Тада рече жена: кога да ти дозвољем? А он рече: Самуила ми дозови.

12. А кад жена виде Самуила, повика иза гласа, и рече жена Саулу готорехи: за што си ме преварио? та ти си Саула.

13. А цар јој рече: не бој се; него шта си видјела? А жена рече Саулу: богуве сам видјела гдје излазе из земље.

14. Он јој опет рече: какав је? Она му рече: стар човјек излази огрнут плаштем. Тада разумје Саула да је Самуило, и сави се лицем до земље и поклони се.

15. А Самуило рече Саулу: за што си ме узнемирио и извајао? Одговори Саула: у невољи сам великој, јер филистејци завојштуше на ме, а Бог је

одступило од мене, и не одговара ми више ни преко прорбѣка ни у сну, за то позвах тебе да ми кажеш шта ћу чинити.

16. А Самуило рече: на што мене питаш, кад је Господ одступио од тебе и постао ти непријатељ?

17. Господ је учинио како је казао преко мене; јер је Господ истргао царство из твоје руке и дао га близљему твојему Давиду.

18. Јер нијеси послушао гласа Господнега, нити си извршио жестокога гњена његова на Амалите; за то ти је данас Господ то учинио.

19. И Господ ће предати и Израилеја с тобом у руке филистејца; те ћеш сјутра ти и синови твоји бити код мене; и обћ Израилејски предаће Господ у руке филистејца.

20. А Саула у један пут паде на земљу колмик је дуг, јер се врло утлани од рибечи Самуиловијех, и не бреше свате у њему, јер не бреше ништа јео нас дан и живу ноћ.

21. Тада жена приступи к Саулу, и видећи га врло утлапаша рече му: ево, слушајива те је твоја послушала, и нијесам за живот свој марила да бих те послужала што си ми казао.

22. Него сада и ти послушај шта ће ти слушаива твоја казати: поставићу ти мало хљеба, те једи да се окрпивиш да се можеш вратити својим путем.

23. А он не хте, и рече: не ћу јести. Али навалише на њ слуге његове и земље сјде на постељу.

24. А жена имаше код куће теле угорјено, и брже га закла, и узе брашна те унијеси и испече хљебове пријесне.

25. По том достави Саулу и слугама његовијем, те једоше. А послатије усташе и отидоше исте ноћи.

ГЛАВА 29.

А филистејци скупеше сву војску своју код Азена, а Израилеј стаде у обћ код извора у Јерусалу.

2. И кнезови филистејски иђаху са стотинама и с тисућима; а Давид и његови људи иђаху најпослије с Ахисом.

3. И рекоше кнезови филистејски: што ће ти Јерејеи? А Ахис рече кнезовима филистејским: није ли ово Давид слу-

га цара Израилејскога Саула, који је код мене толико времена, толико година, и не нађох на њему ништа од како је добијао до овога дана?

4. Али се расрдише на њ кнезови филистејски, и рекоше му кнезови филистејски: пошљи натраг тога човјека, нека се врати у своје мјесто гдје си га поставио, и нека не иде с нама у обћ, да се не окрене на нас у боју; јер чим он се опет умилно господару својему ако не главама овјех људи?

5. Није ли то Давид, о којем се прервало ипратући и говорило: згуби Саула своју тисућу, али Давид својих десет тисућа?

6. Тада Ахис дозва Давида, и рече му: тако био жив Господ, ти си поштед, и мило ми је да ходиш са мном у обћ, јер не нађох никаквога зла на теби од како си дошао к жени до овога дана; али нијеси по вољи кнезовима.

7. Него врати се и иди с миром да не учиниш што што не би било мило кнезовима филистејским.

8. А Давид рече Ахису: али шта сам учинио? шта ли си нашао на слуги својем од како сам код тебе до овога дана, да не идем да се бијем с непријатељима господара својега цара?

9. А Ахис одговарајући рече Давиду: знам; донста си ми мило као анђео Божје; али кнезови филистејски рекоше: нека не иде с нама у боју.

10. Него устани сјутра рано са слугама господара својега које су дошле с тобом; устаните рано чим сване, па идите.

11. И урани Давид и људи његови, и отиде ранот, и врати се у земљу филистејску; а филистејци отидоше у Јерусала.

ГЛАВА 30.

И трећи дан дође Давид са својим људима у Сиклаг, а Амалити бијашу ударили на јужну страну и на Сиклаг, и развалили Сиклаг и отвем га снамили.

2. И бреху заробили женскиње које бреше ондаје, и мало и велико; али не бреху убили никога, него их бреху одвели и отишли својим путем.

3. И кад Давид дође са својим људима у града, а то града снаљен отвем, и жене њихове и синови и кћери њихове заробљене.

4. И подиже Давид и народ који бијаше с њим глас свој, и плакаше докље већ не могеше плакати.
 5. И обје жене Давидове заробиле се, Ахноама из Јерасла и Авигеја из Кармила жена Навалова.
 6. И Давид бреше на мучи велико, јер народ говораше да га заслужао камене; јер жалостан бреше сав народ, сваки за синовијма својим и за кћери својим; али се Давид охрабри у Господу Богу својем.
 7. И рече Давид Авигејару свештенику сину Ахмелехову: узми ондећак за мене. И узе Авигатар ондећак за Давида.
 8. И упита Давид Господа говорећи: хоћу ли поздравити ту чету? хоћу ли је стигнути? А Господ му рече: потребај, јер ћеш за цијело стигнути и избавићеш.
 9. И пође Давид су шест стотина људи што бијашу с њим, и дођоше до потога Восоје; и онда је остао један.
 10. А Давид су четири стотине људи потера даље, а дрје ста људи оста, који остаде те не могеше приђећи преко потога Восоја.
 11. И нађоше једнога Мисрица у пољу, и доведоше га к Давиду, и дадоше му хљеба да једе и воде да пије,
 12. И дадоше му груду смокава и два грозда суха. И поједавши опорави се, јер три дана и три ноћи не бреше ништа, јер нити воде пио.
 13. Тада му рече Давид: чји си ти? и одаде си? А он рече: ја сам родом Мисрица, слуга једнога Амалника, а господар ме остави, јер се разболех преје три дана.
 14. Ударисмо на јужну страну Хертејску и на Јудину и на јужну страну Халену, и Сиклаг спалисмо отвем.
 15. А Давид му рече: би ли ме могао одвести к тој чети? А он рече: закун ми се Богом да ме не ћеш погубити ни издати у руке мојему господару, на љу те одвести к тој чети.
 16. И одреде га; и гле, они се бијашу раширили по свој земљи оној једући и пијући и веселећи се великим плајеном који заплаћенише из земље Филистјејске и из земље Јудине.
 17. И Давид их би од вечера до вечера другога дана, те нико не утече, чега другога дана, те нико не утече,

осим четири стотине младина, који сједавши на камиле побјегоше.
 18. И тако изави Давид све што бијашу узели Амалници, и обје жене своје изави Давид.
 19. И ништа не изгубише, ни мало ни велико, ни синове ни кћери, ни што од плаћена и од свега што им бијашу узели; све поврати Давид.
 20. Такођер узе Давид и остале све овце и волове, које гоняћи пред својом стоком говораху: ово је плаћен Давид.
 21. А кад се врати Давид к ондјем дрје ста људи који бреху сутали те не могеше ићи за Давидом, и које остави на потоку Восоју, изадоше на сусрет Давиду и народу који бијаше с њим. И Давид приступивши к народу поздравни их.
 22. Тада протворише сви зли и неваљали људи између ондјех који су ишли с Давидом, и рекоше: што нијесу ишли с нама, за то да им не дамо од плаћена који избависмо, него сваки жеву своју и синове своје нека узму, на нек иду.
 23. Али Давид рече: немојте тако чинити, браћо моја, с ондјем што нам је дао Господ који нас је сачувао и сла на нас.
 24. И ко ће вас послушати у томе? јер какав је дио ономе који иде у бој таки је и ономе који остане код прљавца; једнако треба да подијеле.
 25. Тако би од тога дана у напредак, и то поста уредба и закон у Израјљу до данас.
 26. И кад дође Давид у Сиклаг, посли од плаћена старјешинама Јудиним, пријатељима својим, говорећи: ево вам дар од плаћена непријатеља Господњих,
 27. Онима у Ветљу, и онима у Рамоту на југу, и онима у Јагиру,
 28. И онима у Аронру, и онима у Симоту, и онима у Естемоји,
 29. И онима у Рахалу, и онима у градовима Јерамелским, и онима у градовима Кенејским,
 30. И онима у Орми, и онима у Хорасану, и онима у Атаку,
 31. И онима у Хеврону и по свијем

мјестима у која је долазио Давид с људима својим.
 7. А Израјљци који бијашу с ову страну потога и с ову страну Јордана кад видјеше даје Израјљци побјеглоше и даје погибе Саула и његови синови, оставише градове и побјегоше, те дођоше Филистјеји и остаде у њима.

ГЛАВА 31.

А Филистјеји се побацише Израјљцима, и побјегоше Израјљци испред Филистјеја, и надаху мртви на гори Гелатју.
 2. И стиглоше Филистјеји Саула и синове његове; и погубише Филистјеји Јоватана и Авинадава и Мелхи-Сува, синове Саулова.
 3. И бој поста жешћи око Саула, и нађоше га стрјелци, и он се врадо уплати од стрјелана.
 4. И рече Саула момку који му ноша меч, да не дођу ти необрзани и промове што му ношаше оружје, јер га буду ме и наругају ми се. Али не хте бреше врадо страх. Тада Саула узе мач, и баци се на њ.
 5. А кад момак који ношаше оружје виде Саула мртва, баци се и он на свој мач и умрије с њим.
 6. Тако погибе Саула и три сина његова и момак који му ношаше оружје и сви људи његови заједно онога дана.

и коњаци приближавашу се к њему.
 7. А он обзревши се на траг угледа ме, на ме видну, а ја му рекох: ево ме.
 8. А он ми рече: ко си? А ја му рекох: Амалник сам.
 9. А он ми рече: приступи к мени и убји ме; јер ме обузеше муче, а још је са свијем Душа у мени.
 10. И приступи к њему и убих га, јер сам знао да не ће остати жив по што паде; и узех вијенац царски који му бреше на глави и гривну која му бреше на руци, и ево донесох господару својему.
 11. Тада Давид зграби хаљине на себи и раздарије их; тако и сви људи који бијашу с њим.
 12. И ридаше и плакаше, и постише до вечера за Саулом и за Јонатаном случајно дођох на гору Гелатју, а то се сином његовијем и за народом Господ-

ДРУГА КЊИГА САМУИЛОВА

КОЈА СЕ ЗОВЕ И ДРУГА КЊИГА О ЦАРЕНИМА.

ГЛАВА 1.

Саула наслобно на коње своје, а кола и коњаци приближавашу се к њему.
 7. А он обзревши се на траг угледа ме, на ме видну, а ја му рекох: ево ме.
 8. А он ми рече: ко си? А ја му рекох: Амалник сам.
 9. А он ми рече: приступи к мени и убји ме; јер ме обузеше муче, а још је са свијем Душа у мени.
 10. И приступи к њему и убих га, јер сам знао да не ће остати жив по што паде; и узех вијенац царски који му бреше на глави и гривну која му бреше на руци, и ево донесох господару својему.
 11. Тада Давид зграби хаљине на себи и раздарије их; тако и сви људи који бијашу с њим.
 12. И ридаше и плакаше, и постише до вечера за Саулом и за Јонатаном случајно дођох на гору Гелатју, а то се сином његовијем и за народом Господ-